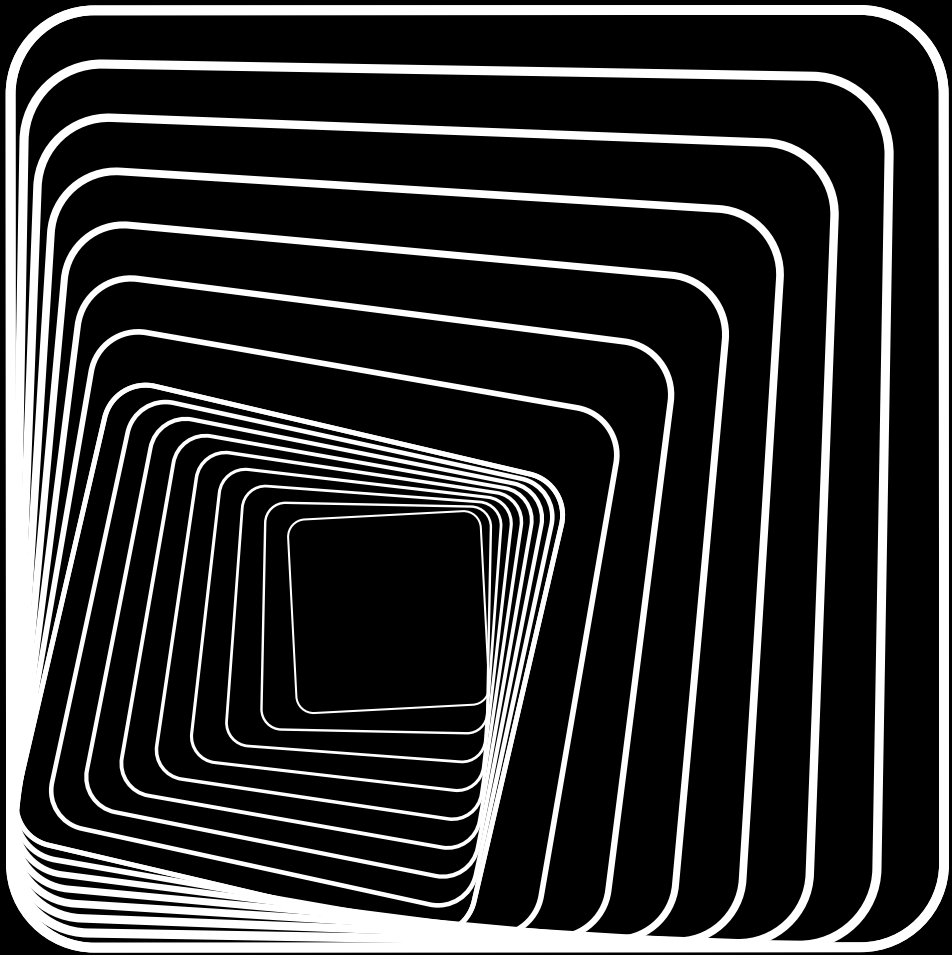
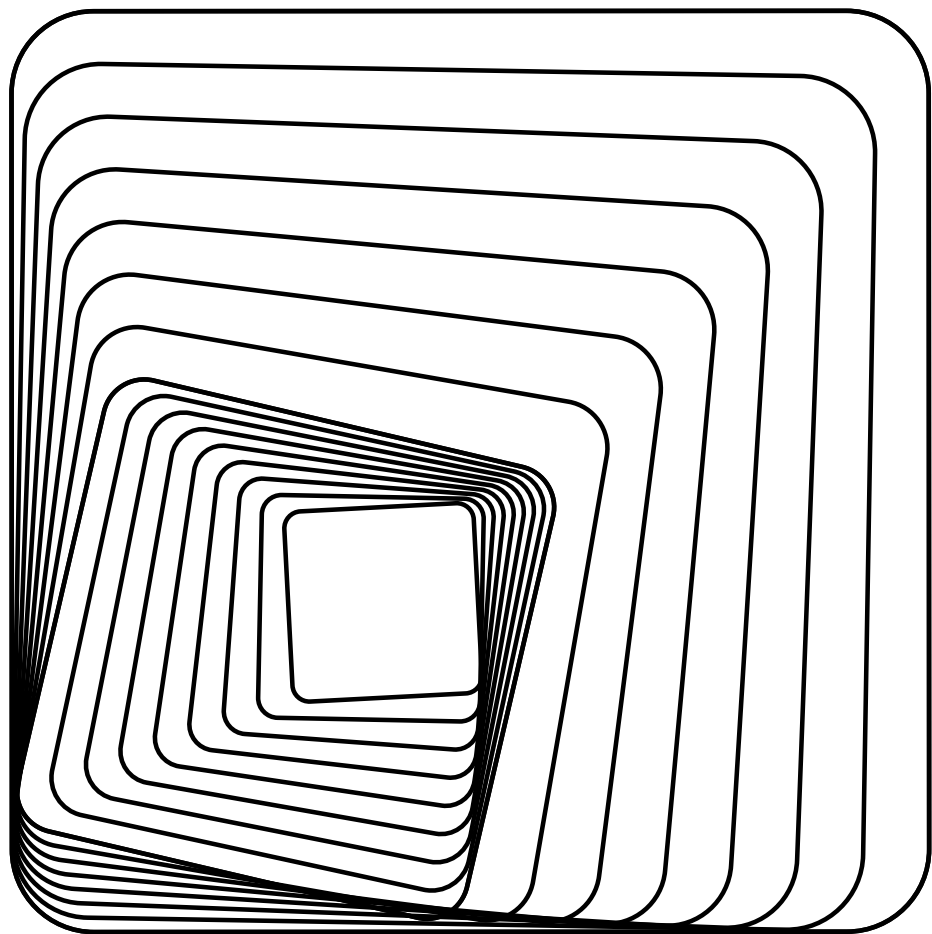

APXEIA ONEIPOY DREAMS ARCHIVE

INSPIRE
PROJECT 2020

ΑΡΧΕΙΑ ΟΝΕΙΡΟΥ DREAMS ARCHIVE

INSPIRE
PROJECT 2020

INSPIRE PROJECT 2020

Αρχεία Ονείρου: Τα όνειρα ως δομικό υλικό καλλιτεχνικής δημιουργίας και πρακτικής

Προσκεκλημένη καλλιτέχνη

Μαίρη Ζυγούρη

Υπεύθυνη Σχεδιασμού και διεύθυνσης του εργαστηρίου του INSPIRE Project 2020

Συμμετέχοντες καλλιτέχνες εργαστηρίου

Νικολέττα Αγγελίδου, Κατερίνα Αναστασίου, Μαρία Ανδρικοπούλου, Ζωή Αντύπα, Ειρήνη Φωτιάδη Ευσταθίου, Νίκος Ευσταθουλίδης, Ανό Θεοδώρογλου, Χριστίνα Καπετάνιου, Γιώργος Μιχαλόπουλος, Κατερίνα Μόσχου, Σοφία Μουτάφη, Στεφανία Πατρικίου, Γεωργία Πιλάλη, Θανάσης Σαμπαζιώτης, Κωνσταντίνος Τερζής, Αναστασία Τσαλπατούρου, Φουστί Λαμέ, Δήμητρα Χαριζάνη

Dream Archives: Dreams as a primal material for artistic creation and practice

Invited artist

Mary Zygouri

Designer and moderator of the workshop Inspire Project 2020

Workshop participating artists

Katerina Anastasiou, Maria Andrikopoulou, Nikoletta Angelidou, Zoi Antypa, Dimitra Charizani, Eirini Fotiadi Efstathiou, Nikos Efstathoulidis, Fousti Lamé, Christina Kapetanidou, Giorgos Michalopoulos, Katerina Moschou, Sofia Moutafi, Stefania Patrikiou, Georgia Pilali, Thanasis Sampaziotis, Konstantinos Terzis, Ano Theodoroglou, Anastasia Tsalpatourou

MOMus

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΜΟΥΣΕΙΩΝ ΕΙΚΑΣΤΙΚΩΝ
ΤΕΧΝΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ-MOMus

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Πρόεδρος

Ανδρέας Τάκης

Αντιπρόεδρος

Γιώτα Μυρτσιώτη

Μέλη

Γιώργος Διβάρης

Κατερίνα Καμάρα

Γεώργιος Κατσάγγελος

Αλέξανδρος Μπαλτζής

Κώστας Παρχαρίδης

Ματούλα Σκαλτσά

Αναστάσιος Τζήκας

Αν. Διευθύντρια MOMus &
Διευθύντρια MOMus-Μουσείου
Μοντέρνας Τέχνης-
Συλλογή Κωστάκη
Μαρία Τσαντσανογλου

Αν. Διευθύντρια MOMus-
Πειραματικού Κέντρου Τεχνών
Θούλη Μισιρλόγλου

Προϊσταμένη Τμήματος Διοικητικών,
Οικονομικών & Τεχνικών Υπηρεσιών
Αθηνά Ιωάννου

METROPOLITAN ORGANISATION
OF MUSEUMS OF VISUAL ARTS OF
THESSALONIKI-MOMus

BOARD OF ADMINISTRATION

Chairman

Andreas Takis

Vice Chairwoman

Giota Myrtsioti

Members

Alexandros Baltzis

Giorgos Divaris

Katerina Kamara

Georgios Katsagelos

Costas Parcharidis

Matoula Scaltsa

Anastasios Tzikas

Acting General Director of MOMus
& Director of MOMus-Museum of
Modern Art-Costakis Collection
Maria Tsantsanoglou

Acting Director of MOMus-
Experimental Center for the Arts
Thouli Misirloglou

Head of Administrative, Financial &
Technical Services
Athina Ioannou

INSPIRE PROJECT 2020

Διεύθυνση

Θούλη Μισιρλόγλου

Director

Thouli Misirloglou

Επιμέλεια

Δόμνα Γούναρη

Curator

Domna Gounari

Βοηθός Παραγωγής

Χριστίνα Βλάχου

Production Assistant

Christina Vlachou

Παραλαβή-Έλεγχος Έργων Τέχνης

Όλγα Φώτα

Registrar-Artworks Conservator

Olga Fota

Ηλεκτρολόγος-Επιμέλεια Φωτισμού

Κώστας Κοσμίδης

Electrician-Lighting Supervisor

Costas Kosmidis

Υπηρεσίες Κοινού

Ελένη Στεργίου

Audience Services

Eleni Stergiou

Επιθεώρηση Έκθεσης

Ραφαέλα Νίκα

Exhibition Invigilator

Rafaela Nika

Υπεύθυνη Προβολής

Μαρίνα-Αιμιλία Κοντού

Public Relations

Marina-Aimilia Kontou

Διοικητική Υποστήριξη

Ευτυχία Πετρίδου

Administrative Services

Eftihia Petridou

Επικοινωνία-Δημόσιες Σχέσεις

Χρύσα Ζαρκαλή

Communication-Public Relations

Chrysa Zarkali

Γραφιστικές Εφαρμογές-Σχεδιασμός Καταλόγου-Υποστήριξη Δημοσίων Σχέσεων

Κλειώ Γούσιου

Graphical Applications-Catalogue Design-Public Relations Support

Cleo Gousiou

Επικοινωνία Μέσων Κοινωνικής

Δικτύωσης

Μαρία Ζαμπέτη

Social Media Communication

Maria Zampeti

Λογιστήριο

Χάρης Θεοδωρίδης, Δώρα Καϊπη,
Αρετή Καραβασίλη, Μαρία Πούρνου

Accountants

Dora Kaipe, Areti Karavassili,
Maria Pournou, Haris Theodoridis

Φωτογραφία

Στέφανος Τσακίρης

Photography

Stefanos Tsakiris

Βίντεο

Γαβριήλ Ψαλτάκης

Video

Gabriel Psaltakis

Το Πειραματικό Κέντρο Τεχνών του MOMus υποστηρίζει σταθερά την ανάπτυξη της καλλιτεχνικής έρευνας σε όλες τις μορφές και τα είδη της. Οι τέχνες εξελίσσονται κυρίως με τη σε βάθος έρευνα στο αισθητικό-θεωρητικό, στο μορφο-πλαστικό επίπεδο, καθώς και σε αυτό της τεχνο-επιστήμης. Η ανάπτυξη των τεχνών και της καλλιτεχνικής έρευνας αποτελεί πηγή πλούτου. Όχι μόνο καλλιτεχνικού και πνευματικού -και υπ' αυτή την έννοια προστατευόμενου από τη δημοκρατική πολιτεία- δημόσιου αγαθού κοινού για όλους, αλλά και πηγή οικονομικού πλούτου, που στηρίζεται στην ανάδειξη και προβολή της σύγχρονης καλλιτεχνικής και πνευματικής παραγωγής. Η συστηματική ανάπτυξη της καλλιτεχνικής παραγωγής συμβάλλει στην καλλιέργεια των ανθρωπιστικών επιστημών, της κριτικής σκέψης και στάσης, αλλά και στη μόρφωση υψηλού επιπέδου, ενισχύοντας ταυτόχρονα τη δημοτικότητα των τεχνών και την παραγωγή πολιτισμού.

Το Inspire Project, το οποίο διοργανώνονταν στο παρελθόν από το Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης και που διοργανώνεται φέτος από το Πειραματικό Κέντρο Τεχνών του MOMus, υπήρξε τα τελευταία χρόνια ένα εκτεταμένο ερευνητικό εργαστήριο για εκατοντάδες νέους καλλιτέχνες, με επικεφαλής διακεκριμένους διεθνώς καλλιτέχνες και έχει συμβάλει τόσο στην δημοσιότητα της καινοτόμου καλλιτεχνικής έρευνας όσο και στον κρίσιμο κοινωνικό στόχο της υποδοχής των νέων καλλιτεχνών. Και οι δύο αυτοί στόχοι είναι καταστατικοί όχι μόνο του Πειραματικού Κέντρου Τεχνών, αλλά και ολόκληρου του MOMus, γι' αυτό και η διοργάνωση του εντάσσεται στο επίκεντρο της συνολικής μας στρατηγικής για το αύριο.

Ανδρέας Τάκης

Πρόεδρος Δ.Σ. MOMus
Επ. Καθηγητής Νομικής Σχολής ΑΠΘ

Γιώργος Διβάρης

Μέλος Δ.Σ. MOMus
Καθηγητής Τμήματος Εικαστικών &
Εφαρμοσμένων Τεχνών ΑΠΘ

The MOMus-Experimental Center for the Arts constantly supports the development of artistic research in all its forms and expressions. The arts evolve mainly through the in-depth research on an aesthetical-theoretical level, on a morphoplastic level, as well as on a tech-science level. The development of the arts and artistic research constitutes a source of wealth. Not only artistic and intellectual wealth -which is, in this sense, protected by the democratic state as a public good for all- but also a source of financial wealth, based on highlighting and promoting contemporary artistic and intellectual production. The systematic development of artistic production contributes to the cultivation of humanities, of critical thought and stance, as well as to a higher cultural level, while encouraging the popularity of the arts and the production of culture.

Inspire Project, which was previously organised by the Macedonian Museum of Contemporary Art and this year is organised by MOMus-Experimental Center for the Arts, has been an extended research workshop over these past years for hundreds of young artists, with internationally acclaimed artists at the helm. As such, it has contributed to the promotion of pioneering artistic research, as well as to the crucial social goal of welcoming young artists. Both these targets are statutory aspirations, not only for the Experimental Center for the Arts, but also for the entire MOMus body, and this is why Inspire Project is placed at the very center of our whole future strategy.

Andreas Takis

President of the Board of Administration,
MOMus
Ass. Professor of Faculty of Law of the
Aristotle University of Thessaloniki

Giorgos Divaris

Member of the Board of
Administration, MOMus
Professor in the School of Visual
& Applied Arts of the Aristotle
University of Thessaloniki

Το Inspire Project ξεκίνησε το ταξίδι του το 2012 ως «Inspire Φεστιβάλ Εικαστικών Τεχνών» του Μακεδονικού Μουσείου Σύγχρονης Τέχνης. Το οραματιστήκαμε τότε σαν τον ιδανικό χώρο ενός συλλογικού εργαστηρίου, που θα μετέτρεπε το Μουσείο σε καράβι και τους συμμετέχοντες, καλλιτέχνες, επιμελητές, ιστορικούς, τεχνικούς και επισκέπτες σε ταξιδιώτες, έξω από τα συμβατικά όρια μιας σχολής ή μιας ακαδημίας. Το 2017 μετονομάστηκε σε «Inspire Project»: μετά από την εμπειρία των πρώτων τριών ετών φάνηκε ότι δεν είναι μόνο η έννοια της γιορτής (του φεστιβάλ) που είχε πρωταρχική σημασία –ειδικά ανάμεσα σε λιγότερο ή περισσότερο έμπειρους–, αλλά κυρίως η έννοια του σχεδιασμένου εγχειρήματος, το οποίο την ίδια στιγμή παραμένει συνειδητά ανοιχτό σε όλα τα ενδεχόμενα. Κι αυτό το έκανε project. Και έτσι κύλησε. Για αρκετά χρόνια και με πολυάριθμους συνταξιδιώτες. Σαν όνειρο.

Φέτος, το Όνειρο έγινε ένα είδος «θέματος». Σαν όνειρο συνεχίζει το Inspire Project στο MOMus, τον Μητροπολιτικό Οργανισμό Μουσείων Εικαστικών Τεχνών Θεσσαλονίκης, και ειδικά στο Πειραματικό Κέντρο Τεχνών του φορέα. Η διαδικασία της διαρκούς διαπραγμάτευσης ανάμεσα στην πραγματικότητα και στη φαντασία, την κοινωνία, τα άτομα και στις ανοιχτές συλλογικότητες, στην τέχνη και στη ζωή, εξακολουθεί να παραμένει ο πυρήνας ενός καλλιτεχνικού εργαστηρίου που εδράζεται πάνω σε έναν εμπειρικό και θεωρητικό καμβά, σχεδιάζει και σχεδιάζεται, αφήνει όμως ανοιχτά τα ενδεχόμενα της έκβασής του. Αυτή τη διαπραγμάτευση καλείται να κρατάει ζωντανή τόσο το Inspire όσο και το Πειραματικό Κέντρο Τεχνών. Διαπραγμάτευση που είναι ανάλογη με το πείραμα του Ζοζέφ Ζακοτό, του εξόριστου Γάλλου δασκάλου στο Πανεπιστήμιο της Λουβέν, όπως μας το μεταφέρει ο Ζακ Ρανσιέρ: ο Ζακοτό, το 1818, μη μιλώντας φλαμανδικά, κατόρθωσε να επικοινωνήσει με τους Φλαμανδούς μαθητές του, οι οποίοι δεν μιλούσαν γαλλικά. Όχημα της αντισυμβατικής μεθόδου έγινε το λογοτεχνικό βιβλίο *Τηλέμαχος*, που συμπτωματικά είχε κυκλοφορήσει και στα γαλλικά όσο και στα ολλανδικά. Η ίδια πεποίθηση ότι η επικοινωνία επιτυγχάνεται πάνω στη βάση της επιθυμίας πιο πολύ, παρά της συμβατικής γνώσης που μεταδίδεται εκπαιδευτικά ως διδασκαλία ή ως εξήγηση, υπήρξε ο δυνατός συνδετικός ιστός ανάμεσα στη Μαίρη Ζυγούρη, φετινή προσκεκλημένη του Inspire Project, και στους συμμετέχοντες του εργαστηρίου.

Τα όνειρα όλων τους, «πραγματικά» και ανασυρόμενα με τη βοήθεια μιας έντονης βιωματικής δράσης που έλαβε χώρα εντός και εκτός του χώρου του Πειραματικού Κέντρου Τεχνών, εντός και εκτός του Λιμανιού της Θεσσαλονίκης, εντός και εκτός του αστικού ιστού, έδωσαν μορφή σε νέα έργα, τα οποία συνόδευσαν την κεντρική εγκατάσταση των έργων της Μαίρης Ζυγούρη στο χώρο. Επιβεβαιώνοντας ξανά ότι η έμπνευση σχεδόν ποτέ δεν έρχεται «μόνη της», ούτε λειτουργεί σε χώρους ή συστήματα αυστηρά δομημένα. Η έμπνευση χρειάζεται έκπληξη, δυσκολίες, αίσθηση επείγουσας ανάγκης, γρήγορα ανατακλαστικά, χαλιναγώγηση του φόβου, αποφασιστικότητα, επιθυμία να μοιραστείς με τους άλλους εμπειρία και δράση.

Το βραβείο Inspire, ο άλλος σημαντικός άξονας του Inspire Project, επίσης βρίσκει τον δρόμο του: μετά τον Κωστή Βελώνη και τη Ζωή Γιαμπουλντάκη, η Κυριακή Γονή δείχνει έναν άλλο δρόμο μέλλοντος, μεταξύ φαντασίας και πραγματικότητας, μεταξύ επιστήμης και τέχνης, μεταξύ παρόντος και μέλλοντος, και επιβεβαιώνει

ότι η καλλιτεχνική έρευνα είναι ένας ιδιάζων χώρος –με την έννοια του τόπου– όπου η τράπουλα ξαναμοιράζεται διαρκώς, ανανεώνοντας τα ερωτηματικά και τις αβεβαιότητες ως κρίσιμο κομμάτι της ανθρώπινης ζωής.

Ευχαριστώ όλους τους συνεργάτες και συμμετέχοντες για την αγάπη και την αφοσίωση με την οποία αγκάλιασαν και τη φετινή διοργάνωση. Και του χρόνου! Με την ίδια έμπνευση, που δεν είναι άλλη από το να τολμάς. Ιδανικά μαζί με άλλους.

Θούλη Μισιρλόγλου

Αν. Διευθύντρια MOMus-Πειραματικού Κέντρου Τεχνών
Διευθύντρια Inspire Project

Inspire Project began its journey in 2012 as the “Inspire Festival of Fine Arts” in the Macedonian Museum of Contemporary Art. It was envisioned back then as the ideal context for a collective workshop that would turn the Museum into a ship and the participants, artists, curators, historians, technicians and visitors into its voyagers, outside the conventional limits of a school or an academy. In 2017 it was renamed “Inspire Project”: the experience of the first three years made it clear that it is not just the notion of celebration (festival) which was primarily important –especially among the more or less experienced representatives of the same art– but mainly the notion of the planned endeavor, which also remains consciously open to all possibilities. And this turned it into a project. For many years and with numerous fellow travelers. Like a dream.

This year, the Dream became a kind of “theme”. The Inspire Project continues like a dream at MOMus, the Metropolitan Organisation of Museums of Visual Arts of Thessaloniki, and especially in its body’s Experimental Center for the Arts. The procedure of constant negotiation between reality and fantasy, society, people and open collectives, art and life, is still at the core of an art workshop based on an experiential and theoretical canvas, which designs and is being designed, while also remaining open to all possible outcomes. Inspire as well as the Experimental Center for the Arts are both expected to keep this negotiation alive. A negotiation which corresponds to the experiment of Joseph Jacotot, the exiled French professor at the University of Louvain, as described by Jacques Rancière: in 1818 and without speaking any Flemish, Jacotot was able to communicate with his Flemish students, who did not speak French. The vehicle for this unconventional method was the literary book *Télémaque*, which was incidentally published both in French and in Dutch. The same belief that communication is achieved more on the basis of will, than on conventional knowledge through teaching or as an explanation, was the strong connective bond between Mary Zygouri, this year’s invited artist of Inspire Project, and the workshop participants.

All their dreams, “real” and retrieved with the help of an intensely experiential intervention that was realised inside and outside the Experimental Center for the Arts, inside and outside of the Port of Thessaloniki, in and out of the urban fabric, formed new works of art, which accompanied the exhibition of works by Mary Zygouri in the space. This confirmed once more that inspiration almost never comes “by itself”, nor does it function in spaces or systems having a strict structure. Inspiration requires surprise, hardship, emergency, quick reflexes, harnessing one’s fear, determination, a desire to share your experience and action with others.

The Inspire Prize which is the other important strand of the Inspire Project, is also finding its own path: after Kostis Velonis and Zoe Giabouldaki, Kyriaki Goni is showing another road towards the future, somewhere between fantasy and reality, between science and art, between the present and the future, confirming that artistic research is a unique space –in the sense of the topos– where the cards are being constantly re-shuffled from the deck, thus renewing questions and uncertainties as a crucial part of human life.

I would like to thank all collaborators and participants for the love and devotion with which they embraced this year’s event. May we also meet next year! With the same inspiration, which is none other than to dare. Ideally, alongside others.

Thouli Misirloglou

Acting Director of MOMus-Experimental Center for the Arts
Director of the Inspire Project

Αρχεία ονείρου στη σύγχρονη καλλιτεχνική πράξη

Το όνειρο και το ευφάνταστο περιεχόμενό του επηρέασαν το εικαστικό έργο σημαντικών καλλιτεχνών από την περίοδο της Αναγέννησης έως και σήμερα. Η *Ερμηνεία των Ονείρων* (1900) του Φρόιντ στάθηκε κρίσιμης σημασίας μελέτη και σημείο αναφοράς για το κίνημα του Σουρεαλισμού στις διαδρομές των εκπροσώπων του στις αχαρτογράφητες περιοχές του ονείρου και του υποσυνείδητου, του άγνωστου και του θαυμαστού, της συγκλονιστικής ομορφιάς, της σεξουαλικότητας και του μαγικού, της εσωτερικής αλήθειας της ανθρώπινης ύπαρξης και της υπέρ-πραγματικότητας.

Τα όνειρα συνθέτουν σκέψεις, εικόνες και συναισθήματα τα οποία βιώνουμε σε κατάσταση ύπνου ως αποτέλεσμα της μηχανικής λειτουργίας του εγκεφάλου. Κατά τη διάρκεια ενός ονείρου, συνήθως αισθανόμαστε ελεύθεροι και αποδεσμευμένοι από τους ρόλους με τους οποίους έχουμε ταυτιστεί στην πραγματική μας ζωή. Η συνθήκη που βιώνουμε είναι τόσο έντονη που μπορεί να επηρεάσει τη συναισθηματική και ψυχολογική μας κατάσταση για αρκετές ώρες αργότερα. Και αυτό, γιατί τα όνειρα περιλαμβάνουν, έστω στιγμιαία και αποσπασματικά, αντανάκλασεις και θραυσματικές εικόνες της πραγματικότητας σε απροσδιόριστες, παράλογες και παραληρηματικές συναρμογές. Πρόκειται για εικόνες οι οποίες συνδέονται με τα πιο απόμακρα, απόκρυφα και σκοτεινά σημεία του εαυτού μας, τους φόβους, τις αγωνίες και τις αδυναμίες μας, τις ορμές και τις βαθύτερες επιθυμίες μας. Σήμερα, καλλιτέχνες έχουν εξελίξει πρακτικές ώστε να συνδέσουν το περιεχόμενο των ονείρων με τη δημιουργία τους. Ψυχολόγοι και ψυχαναλυτές αναπτύσσουν εξειδικευμένα προγράμματα συνεδριών απευθυνόμενα σε εικαστικούς με στόχο την ενεργοποίηση της δημιουργικής διαδικασίας μέσω των ονείρων και με μεθόδους στηριζόμενες στον συνδυασμό του διαλογισμού με επιστημονικούς και βιωματικούς τρόπους προσέγγισης.

Η έκθεση *Αρχεία Ονείρου*, το αποτέλεσμα του ομότιτλου εργαστηρίου του Inspire Project 2020, παρουσίασε έργα που προέκυψαν μέσα από την εντατική διάδραση των συμμετεχόντων καλλιτεχνών με site-specific περφόρμανς πρακτικές, στον αστικό ιστό της Θεσσαλονίκης και στο ευρύτερο φυσικό τοπίο της πόλης. Η εικαστικός Μαίρη Ζυγούρη ανέλαβε τον σχεδιασμό και τη διεύθυνση του εργαστηρίου, ορίζοντας τα όνειρα ως πρωταρχικό υλικό στη διαδικασία της καλλιτεχνικής έρευνας, δημιουργίας και πρακτικής. Πρόκειται για μια καλλιτέχνη της οποίας το έργο επικεντρώνεται στις πρακτικές της περφόρμανς, αλλά δεν περιορίζεται μόνο σε αυτό το μέσο. Με σπουδές στη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας και μεταπτυχιακές σπουδές στις Καλές Τέχνες στο Λονδίνο, η Μαίρη Ζυγούρη έχει συνεργαστεί, τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια, με πολλά Μουσεία και Ιδρύματα στην Ελλάδα και το εξωτερικό για τη συμμετοχή της ή για την διοργάνωση προγραμμάτων καλλιτεχνικής διαμονής (*residencies*), ενώ μέσα από τη συγκεκριμένη διαδικασία έχει ολοκληρώσει ένα σημαντικό μέρος του έργου της.

Το εργαστήριο *Αρχεία Ονείρου*, με τη συμμετοχή 18 νέων καλλιτεχνών, απόφοιτων Σχολών Καλών Τεχνών, ολοκληρώθηκε σε δυο φάσεις: η πρώτη υλοποιήθηκε με διαδικτυακές συναντήσεις που λειτούργησαν ως διαδικασία έρευνας σε σχέση

με το θέμα του εργαστηρίου και με στόχο τη χαρτογράφηση των προσωπικών ονείρων των καλλιτεχνών. Η δεύτερη φάση πραγματοποιήθηκε με θεωρητικά σεμινάρια, παρουσιάσεις, τεχνικές αυτοσχεδιασμού και συζητήσεις στο MOMus-Πειραματικό Κέντρο Τεχνών, στην Αποθήκη Β1, στο λιμάνι Θεσσαλονίκης.

Παράλληλα, πραγματοποιήθηκαν περιηγήσεις στο κέντρο της πόλης —σε ιστορικά μνημεία και σε σημεία που συνδέονται με την παρουσία του υγρού στοιχείου όπως είναι οι κρήνες— και στην ύπαιθρο, όπως είναι η περιοχή του Χορτιάτη, ένα δασικό περιβάλλον που συνδέεται άμεσα με το μυστηριώδες και το ανοίκειο, το σκοτεινό και το στοιχειωμένο, το πιο κατάλληλο σκηνικό για να εκτυλιχθεί ένα όνειρο ή ένας εφιάλης. Ο στόχος ήταν να διερευνηθεί και να παραλληλισθεί η αίσθηση της ρευστότητας του ονείρου με την αντίστοιχη του νερού ώστε να ενεργοποιηθεί η διαδικασία της ατομικής και της συλλογικής μελέτης αλλά και του καλλιτεχνικού πειραματισμού.

Ταυτόχρονα, η Ζυγούρη παρουσίασε και ανέλυσε την καλλιτεχνική πρακτική της, η οποία περιλαμβάνει κυρίως περφόρμανς με τη μορφή συνήθως παρεμβάσεων στον δημόσιο χώρο, και έθεσε στο επίκεντρο της καλλιτεχνικής έρευνας την συνειρμική και αισθητηριακή εμπειρία μέσα από παιδαγωγικές μεθόδους και τεχνικές καταγραφής των ονείρων. Σημαντικό κομμάτι του εργαστηρίου αποτέλεσε και η συνεχής κάλυψη μέσω φωτογραφικής κάμερας και βίντεο του καθημερινού προγράμματός του. Η καταγραφή οδήγησε στη συγκρότηση ενός ψηφιακού αρχείου στο οποίο είχαν άμεση και συνεχή πρόσβαση οι συμμετέχοντες καλλιτέχνες προκειμένου να αντλούν υλικό για τη δημιουργία των έργων τους. Το συγκεκριμένο αρχείο λειτούργησε ως ένα ακόμη εργαλείο οργάνωσης της έρευνας, συγκέντρωσης της γνώσης και τεκμηρίωσης των αντικειμένων, των ήχων, των αυτοσχεδιαστικών δράσεων που προέκυπταν κατά τη διάρκεια του εργαστηρίου ενισχύοντας τη διαδικασία ολοκλήρωσης της καλλιτεχνικής πράξης.

Τον πυρήνα της έκθεσης αποτέλεσαν οι βίντεο περφόρμανς της Μαίρης Ζυγούρη, που συνδέονται άμεσα με τη δομή του εργαστηρίου, και περιλαμβάνουν τα στοιχεία εκείνα που χαρακτηρίζουν το συνολικό έργο της: την οικειοποίηση και την επαναδιαπραγμάτευση εμβληματικών έργων τέχνης, την ενεργοποίηση και την επανάχρηση αμφιλεγόμενων χώρων και μνημείων, την κατασκευή φανταστικών ιστοριών και προσωπικοτήτων ως αφορμή για τη συγκρότηση και την εξέλιξη της αφήγησης, την ανάκληση τελετουργικών και αλληγορικών δράσεων αλλά και τη συνεχή αντιπαραβολή διαφορετικών όψεων —από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα— κοινωνιών και τόπων, στους οποίους εστιάζει, κάθε φορά, με την έρευνα και με τη χρήση αντίστοιχου αρχαικού υλικού, επιδιώκοντας και τη συμμετοχή της τοπικής κοινότητας ως απαραίτητη προϋπόθεση για την ολοκλήρωση των περφόρμανς της.

Η Μαίρη Ζυγούρη επικεντρώνεται σε ζητήματα ταυτότητας και φύλου σε συνάρτηση με τις σχέσεις εξουσίας, ελέγχου, ιεράρχησης και επιβολής, ενώ διερευνά, παρεμβαίνει και διευρύνει, μέσα από τις δημόσιες περφόρμανς, τα όρια ελεύθερης δράσης και αντίστασης σε συνθήκες περιορισμού, απαγόρευσης, καταστολής, καταναγκασμού και λογοκρισίας. Στην τριλογία *Zoopoetics-Zoopolitics*, αναφέρεται και φέρνει

στην επιφάνεια τη σχέση μεταξύ ζωικότητας, γλώσσας και αναπαράστασης σε συνάρτηση με τη διαδικασία ζωοποίησης (του ανθρώπου) στη σύγχρονη κοινωνία ως εργαλείο επιβολής της εξουσίας. Πιο συγκεκριμένα, στη βίντεο περφόρμανς *Symbiosis* (2007), που πραγματοποίησε σε ένα πτηνοτροφείο στο Τορίνο της Ιταλίας, αναλαμβάνει τον ρόλο της αυστηρής και τυπικής γραμματέως η οποία, με εμμονή και προσήλωση, καταγράφει ασταμάτητα τα αποτελέσματα της μαζικής και μηχανοποιημένης εκτροφής και αναπαραγωγής των εκατοντάδων πουλερικών που την περιβάλλουν. Στο *Decadence* (2008) η καλλιτέχνης αντιπροσωπεύει μια παρηκμασμένη εξουσία, η οποία διαμέσου μιας παράδοξης τελετής-παρέλασης επιμένει στη διεκδίκηση των κεκτημένων της, χαιρετώντας τους ανύπαρκτους υπηκόους μιας ανύπαρκτης χώρας, στη μέση ενός κάμπου, όρθια επάνω σε ένα αλλόκοτο όχημα. Το *Long Live the King* (2010) εμπνέεται από την ιστορία του βασιλιά της Γαλλίας Λουδοβίκου 14ου, ο οποίος απαιτώντας την παρουσία ενός ζωντανού ελέφαντα σε κάποια από τις εορταστικές εκδηλώσεις που διοργάνωνε, διέταξε την άμεση μεταφορά του εξωτικού ζώου στις Βερσαλλίες. Στο έργο, οι ρόλοι αναστρέφονται: την εξουσία ασκεί ο ελέφαντας και η καλλιτέχνης φέρεται να υπακούει αδιαμαρτύρητα τις εντολές του.

Η Ζυγούρη προσδιορίζει τις δράσεις της ως *performance poetry*. Για την ίδια, εικόνες και ποίηση αποτελούν συγγενή μέσα επικοινωνίας. Και τα δύο μοιράζονται τη ρευστότητα, την ελλειπτικότητα του λόγου και τη σωματικότητα—στοιχεία που εντοπίζονται στις ποιητικές αφηγήσεις και στις εικαστικές δράσεις. Στις σύνθετες δράσεις της, ενσαρκώνει συνήθως μια θηλυκή ιερατική φιγούρα, όπως συμβαίνει στο πιο πρόσφατο έργο της, το *Ενύπνιον* (2019), βασισμένο στην ονειρική εμπειρία. Η περφόρμανς που πραγματοποιήθηκε στους ενεργειακά φορτισμένους αρχαιολογικούς τόπους του Paestum (Ποσειδωνία), Capaccio στην Ιταλία και στα Αντικύθηρα προσεγγίζει ένα τελετουργικό σχετιζόμενο με την άποψη που επικρατούσε από την αρχαιότητα ότι το όνειρο μπορεί να λειτουργήσει ως διάυλος επικοινωνίας με το Θείο, σε μια προσπάθεια εσωτερικής αναζήτησης. Στην *Αφροδίτη των Κουρελιών* (2014) οικειοποιείται το ομώνυμο εμβληματικό έργο του Michelangelo Pistoletto, σε μια δράση επανενεργοποίησης του δημόσιου χώρου. Η καλλιτέχνης περιφέρεται ακολουθούμενη από τους ντόπιους πολίτες, σε σημεία της πόλης της Ελευσίνας, σέρνοντας το άγαλμα της θεάς και τα ρετάλια που οικειοθελώς εναπόθεσαν προηγουμένως οι κάτοικοι πάνω σ' ένα όχημα—συνθήκη που παραπέμπει τόσο στο μεγάλοπρεπο αρχαίο παρελθόν όσο και στο σύγχρονο παρηκμασμένο και επιβαρυσμένο βιομηχανικό παρόν του τόπου.

Στην παράδοξη δράση *Movimento in Semi-Liberta* (2015) που πραγματοποιήθηκε στην ιταλική πόλη Putignano, κοντά στο Μπάρι η Ζυγούρη αναλαμβάνει τον κεντρικό ρόλο σε μια περφόρμανς που εκκινεί από τους ετήσιους εορτασμούς για το καρναβάλι. Ανδρείκελα, σε φυσικό μέγεθος, στην κατασκευή των οποίων συμμετείχαν οι κάτοικοι της περιοχής με στόχο την ανίχνευση των «άλλων» εαυτών τους, αποκτούν ζωή με τη χρήση ειδικών μηχανισμών και με στόχο την αναζήτηση των αμφίσημων και καλά κρυμμένων ταυτοτήτων. Η δράση έλαβε χώρα στο κτήριο που φιλοξενούσε παλαιότερα τις φυλακές της πόλης, αντιπαραβάλλοντας την ημι-ελεύθερη κίνηση των ανδρείκελων και των κατοίκων που είχαν αναλάβει την εμψύχωσή τους, με το καθεστώς ημι-ελευθερίας κάτω από το οποίο ζούσαν οι έγκλειστοι

αφού μπορούσαν να εργάζονται εκτός φυλακής κατά τη διάρκεια της ημέρας. Το καθεστώς ημι-ιδιοκτησίας διαπραγματεύεται η δράση δημόσιας παρέμβασης *Ο Ήχος της ιδιοκτησίας* που πραγματοποιήθηκε στο Κάλιαρι της Σαρδηνίας το 2014. Η Μαίρη Ζυγούρη σχεδιάζοντας έντεχνα την είσοδο των κατοίκων στον μη προσβάσιμο λόφο της τριγύρω περιοχής, κατάφερε να εμπνεύσει τη συμμετοχή τους στη δράση η οποία στηρίχθηκε στον ρυθμικό ήχο που παρήγαγε η κίνηση εκατοντάδων κλειδαριών που είχε συλλέξει και στερεώσει νωρίτερα σε ένα σχοινί.

Στην έκθεση παρουσιάστηκαν και οι νέες παραγωγές, τα ατομικά και συλλογικά έργα των συμμετεχόντων καλλιτεχνών, τα οποία εμπνεύστηκαν, δούλεψαν και ολοκλήρωσαν, παράλληλα με την παρακολούθηση του βιωματικού εργαστηρίου. Τα έργα, ζωγραφικά, σχέδια, φωτογραφίες, χαρακτικά, κατασκευές, βίντεο, ηχητικά τοπία, εγκαταστάσεις και περφόρμανς, κάλυψαν τα πιο πρόσφατα μέσα καλλιτεχνικής έκφρασης και ανταποκρίθηκαν στις προϋποθέσεις που έθεσε το εργαστήριο: εστίασαν στη σωματικότητα, έφεραν στο προσκήνιο εμβληματικά στοιχεία του αστικού ιστού προκειμένου να αφηγηθούν προσωπικούς εφιάλτες και ονειρικούς κόσμους. Οι νέοι δημιουργοί εντάσσοντας στα έργα τους υλικά όπως ο καθρέφτης και το γυαλί, καθώς και το υγρό στοιχείο ή αντικείμενα, όπως μάσκες, θραύσματα ή απομεινάρια ανθρώπινης παρουσίας—που συνέλεξαν τυχαία και συμπεριέλαβαν στη διαδικασία μεταμόρφωσής τους σε μυθοπλαστικές περσόνες—, και παράλληλα, χρησιμοποιώντας επεξεργασμένες εικόνες και ήχους—σκιές, φωτεινές αντανάκλασεις, αντικατοπτρισμούς, επαναλαμβανόμενες φωνές, μουσικά μοτίβα— κατάφεραν να αναπαράγουν την αίσθηση του αποπροσανατολισμού, του αλλόκοτου και του παράδοξου που συνήθως ορίζουν την ονειρική κατάσταση. Ταυτόχρονα, ανέδειξαν το όνειρο ως μια διαχρονική πηγή καλλιτεχνικής έμπνευσης και ενέπλεξαν τη διαδικασία συγκρότησης ενός αρχείου με την καλλιτεχνική παραγωγή αποδεικνύοντας ότι πρόκειται για μια διαδεδομένη πλέον πρακτική στη σύγχρονη εικαστική δημιουργία.

Δόμνα Γούναρη

Επιμελήτρια MOMus-Πειραματικού Κέντρου Τεχνών & Inspire Project

Dream archives in contemporary artistic practice

The dream and its imaginative content have had considerable influence over the artistic work of important artists, from the Renaissance up to this day. Freud's *Interpretation of Dreams* (1900) was a crucial study and reference point for the Surrealist movement, enabling its representatives to roam in the uncharted regions of the dream and the subconscious, of the unknown and wondrous, of devastating beauty, sexuality and magic, of the internal truth of human existence and of hyper-reality.

Dreams comprise thoughts, images and emotions that we experience in a state of sleep, as a result of the brain's mechanical function. During a dream, we usually feel free and released from the roles with which we have been associated in real life. The condition that we experience is so intense that it can affect our emotional and psychological state for many hours afterwards. This happens because dreams include, albeit momentarily and fragmentarily, the reflections and broken images of reality, in indefinable, irrational and delirious configurations. Images related to the most distant, hidden and dark parts of ourselves, our fears, anxieties and weaknesses, our impulses and deepest desires. Today's artists have evolved their practices so as to link the content of dreams with their creation. Psychologists and psychoanalysts develop specialized session programs addressed to artists, in order to activate the creative procedure through dreams and through methods based on a combination between meditation and scientific and experiential approaches.

The *Dream Archives* exhibition, which resulted from the Inspire Project 2020 workshop bearing the same name, presented the works which came about through the intense interaction of the participating artists with site-specific performance practices, in the urban fabric of Thessaloniki and in the city's broader natural landscape. Artist Mary Zygouri undertook the design and moderation of the workshop, defining dreams as primordial material in the process of artistic research, creation and practice. She is an artist whose work focuses on performance practices, but is not limited to this medium. With studies at the Athens School of Fine Arts and postgraduate studies in Fine Arts in London, Mary Zygouri has collaborated, for the last fifteen years, with many Museums and Institutions in Greece and abroad for her participation or for the organization of artistic residency programs, while through this process she has completed a significant part of her work.

18 young artists from Schools of Fine Arts participated in *Dream archives* workshop, which was concluded in two phases: the first was held through online meetings which functioned as a research procedure regarding the subject of the workshop, aspiring to map the artists' personal dreams. The second phase was realized through theoretical seminars, presentation, improvisation techniques and discussions at MOMus-Experimental Center for the Arts, in Warehouse B1, at the port of Thessaloniki.

Certain tours also occurred in the city center —at historic monuments and places linked to the presence of liquid elements, such as fountains— as well as at the countryside, such as in the Hortiatis region, a forest directly linked to what is

unfamiliar, dark and haunted, the most apposite place for a dream or a nightmare to unfold. The goal was to delve into the sense of fluidity that prevails in a dream and to compare it to the respective feeling of water, so as to activate the procedure of individual and collective study, as well as of artistic experimentation. At the same time Zygouri presented and analyzed her artistic practice, based mostly on performances, expressed as interventions in public space, placing at the center of artistic research, the associative and sensory experience, through educational methods and techniques for recording dreams. An important part of the workshop consisted of the constant documentation through photography and video of the daily schedule. This documentation led to the creation of a digital archive which was readily and constantly available to the participating artists to draw material from for the creation of their work. This archive also functioned as another tool to organize research, to collect knowledge and document objects, sounds, improvised and staged gestures that came up during the workshop, thus reinforcing the completion of artistic action.

The centerpiece of the exhibition were the video performances by Mary Zygouri, which are directly linked to the workshop's structure and include elements characterizing her entire work: the appropriation and renegotiation of emblematic works of art, the activation and reuse of controversial spaces and monuments, the construction of imaginary stories and personalities as a spur for formulating and developing her narration, for recalling and reenacting ritualistic and allegoric actions, as well as for constantly juxtaposing different views —from antiquity to the present day— on societies and regions, and focusing on these each time, through research, and using the respective archival material, striving also to get the local community participating, as a necessary condition for the completion of her performance.

Mary Zygouri focuses on the issues of identity and gender, in correlation to power, control, hierarchy and enforcement relations, while she researches, intervenes and broadens, through public performance, the boundaries of free action and resistance in conditions of restriction, prohibition, repression, coercion and censorship. In the trilogy *Zoopoetics-Zoopolitics*, it refers to and brings to the surface the relationship between animality, language and representation in relation to the concept of zoopolitics which studies the process of animalization (of humans) in contemporary society as a tool for enforcing power. More specifically, the video performance *Symbiosis* (2007), realized on a poultry farm in Turin, Italy, she takes the role of a strict and typical secretary who, obsessively and painstakingly records ceaselessly the results of the mass and mechanized feeding and reproduction of the hundreds of chickens around her. In *Decadence* (2008) the artist represents a declining power which, amidst a strange rite-parade, insists on claiming its accomplishments, saluting the non-existent subjects of a non-existing country, in the middle of a field, standing on a strange vehicle. *Long Live the King* (2010) is inspired by the story of the king of France Louis XIV who demanded the presence of a live elephant in one of his celebrations and then ordered the immediate transfer of the exotic animal to Versailles. In her work, the roles are reversed: it is the elephant that has power, and the artist is obeying its orders without question.

Zygouri defines her actions as performance poetry. To her, images and poetry are related means of communication. They both share the fluidity and elliptic nature

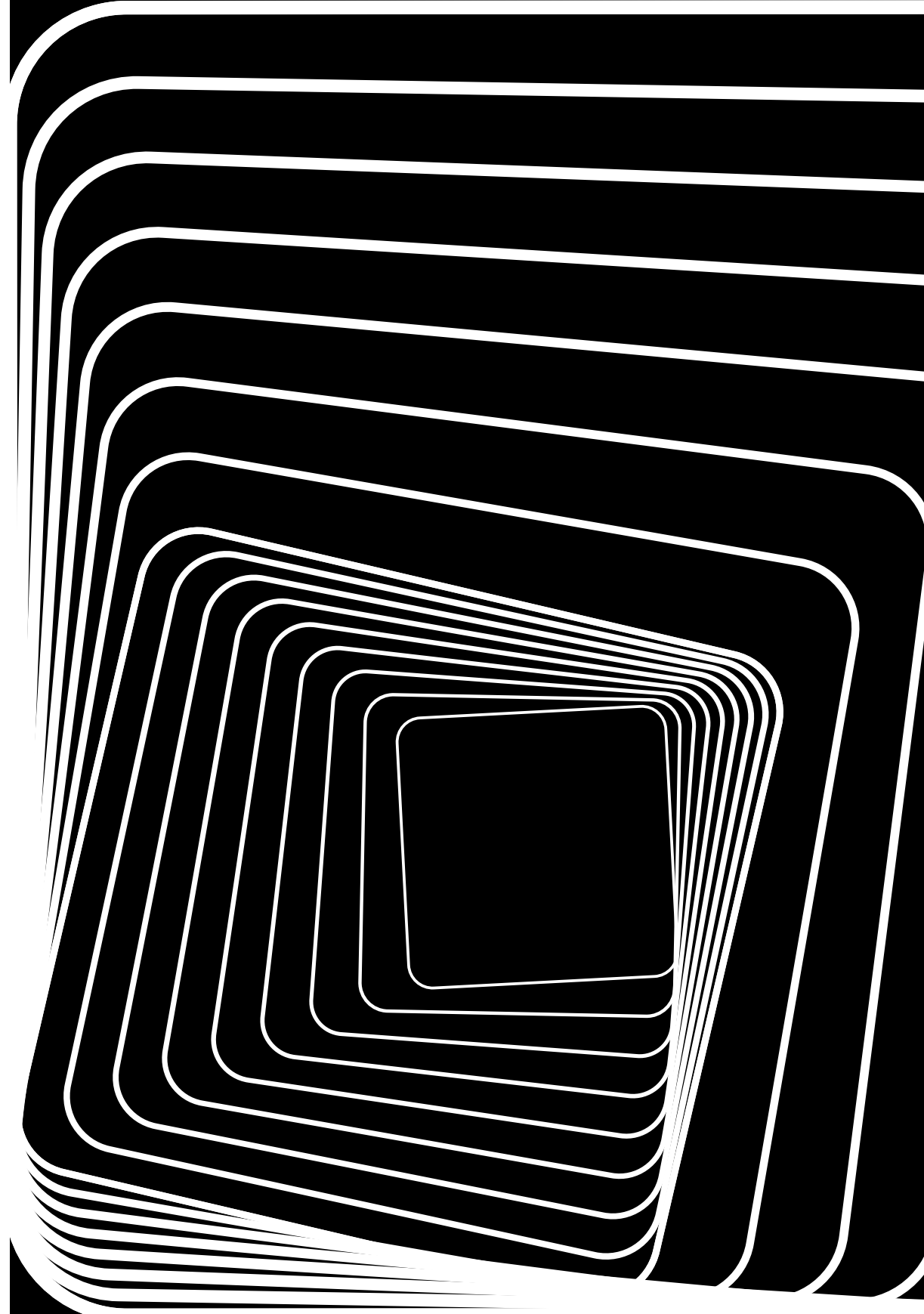
of speech and the corporality, elements traced in poetic narrations and artistic actions. In her more complex actions, she usually embodies a feminine hieratic persona, as is the case with her most recent work, *Enypnion* (2019), based on the experience of dreams. The performance realized in archaeological monuments with intense energy, such as Paestum, Capaccio in Italy and Antikythera, approaches a ritual linked to the opinion, held since antiquity that the dream can function as a communication link with the Divine, in an attempt for internal quest. In *Venus of the Rags* (2014) she appropriates Michelangelo Pistoletto's emblematic work of the same name in an action to reactivate public space. The artist is followed by local citizens and wanders around Eleusis, dragging the statue of the goddess and the rags that the residents willingly placed on a vehicle —a condition alluding to the majestic ancient past of the city, as well as to the region's contemporary decadent and degraded industrial present.

She develops a similarly paradoxical action in the *Movimento in Semi-Liberta* (2015), which took place in the Italian city of Putignano, near Bari. Zygouri undertakes the main role in a performance starting out from the annual carnival celebrations. The natural-sized puppets, created with the participation of local residents, in order to trace their 'other' self, come to life through the use of special mechanisms, aiming to seek out the ambivalent and well-concealed identities. This event took place in the building that once housed the city jail, contrasting the semi-free movement of the puppets and the residents who had undertaken their animation, with the semi-free state under which the incarcerated lived since they could work outside the prison during the day. The semi-ownership state is explored through the public intervention entitled *The sound of property* which took place in Cagliari in Sardinia in 2014. Mary Zygouri skillfully planned the entrance of the local residents in the non-accessible hill of the surrounding region, and was able to inspire them to participate in an action under the rhythmic beat produced by the movement of hundreds of locks that she had collected beforehand and fastened on a rope.

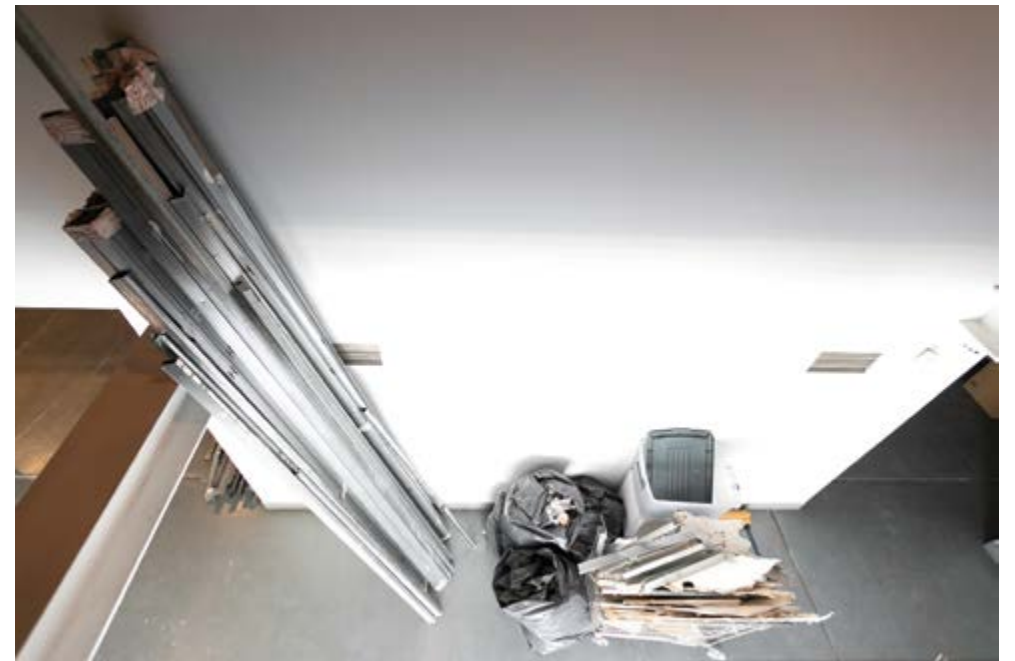
The exhibition also presented the new productions, the individual and collective works of the participating artists, which were inspired, worked on and completed alongside the experiential workshop. These works, paintings, drawings, photographs, engravings, constructions, videos, soundscapes, installations and performances, covered the most recent means of artistic expression, and met the conditions posed by the workshop: they focused on corporality, they brought emblematic elements of the urban fabric to the limelight, so as to narrate personal nightmares and dream worlds. By adding materials like mirrors and glass into their work, as well as the liquid element or objects such as masks, fragments or remnants of the human presence —randomly collected and included in their metamorphosis into fictional personas— and also using elaborated images and sounds —shadows, light reflections, mirroring, repeating voices, music motifs— the young artists were able to reproduce the sense of disorientation, of all that is strange and paradoxical and usually defines the ambiance of a dream. At the same time, they highlighted the dream as a never ending source of artistic inspiration and linked the procedure of creating an archive with artistic production, thus demonstrating that this combination has become common practice in modern artistic creation.

Domna Gounari

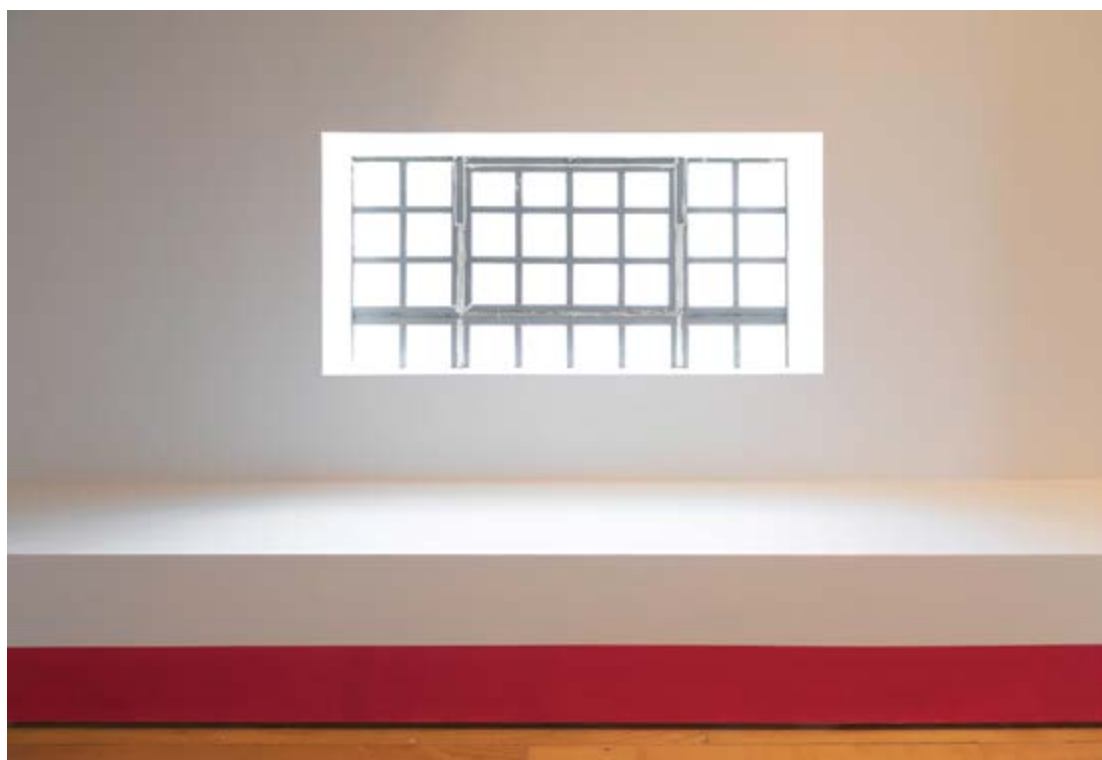
Curator of MOMus-Experimental Center for the Arts & Inspire Project

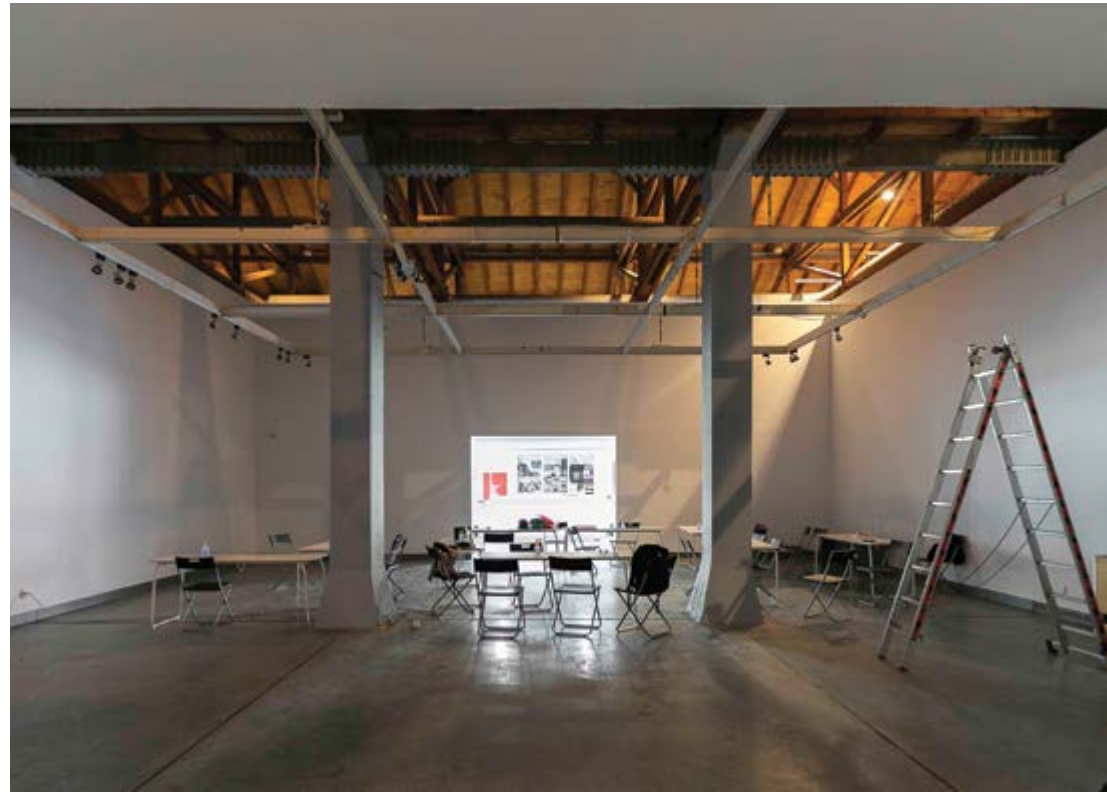

ΑΝΑΚΑΤΑΣΚΕΥΗ
ΧΩΡΟΥ
SPACE RE-
CONSTRUCTION

MO Mus

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΚΕΝΤΡΟ
ΤΕΧΝΩΝ

EXPERIMENTAL
CENTER
FOR THE ARTS

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΜΟΥΣΕΙΟ

NOT
A MUSEUM

ΜΑΙΡΗ ΖΥΓΟΥΡΗ
MARY ZYGOURI

Τριλογία / Trilogy

ZOOROETICS- ZOOPOLITICS

SYMBIOSIS, 2007
Διάρκεια: 2' 02"

Στη βίντεο-ρεφωρμάνς «Symbiosis» η καλλιτέχνης εμφανίζεται ως η γραμματέας Valentina —ένα πλαστό πρόσωπο εμπνευσμένο από το ομώνυμο μοντέλο γραφομηχανής του 1946, που εμφανίζεται στο βίντεο— ως αυταρχική φιγούρα μέσα σε ένα ορνιθοεκτροφείο κατάμεστο από πουλερικά. Αφορμή για το έργο στάθηκε ένας λόγος του Jorge Luis Borges ενάντια στον Αργεντινικό πολιτικό Juan Peron του 1946 ο οποίος είχε ως αποτέλεσμα να χάσει ο συγγραφέας την θέση του ως βιβλιοθηκάριος και να επιταχτεί σε επιθεωρητή πουλερικών. Με άμεση αναφορά στην τυπολογία των μαζών όπως την διαπραγματεύεται ο Elias Canetti, το έργο αναφέρεται στην αμφίδρομη σχέση εξουσιαστικού λόγου που διέπει —και κατά τον Foucault παράγει— τον θύτη και το θύμα. Οι σχέσεις εξουσίας και ο τρόπος με τον οποίο τα υποκείμενα εγκαλούνται ιδεολογικά μέσω αυτής αποτελεί σημαντικό σημείο αναφοράς στο έργο της Ζυγούρη.

SYMBIOSIS, 2007
Duration: 2' 02"

In the video-performance "Symbiosis", the artist plays Valentina, the secretary —an imaginary person inspired by the homonymous 1946 typewriter model shown in the video— an authoritative figure inside a slaughter house full of 10.000 chickens. This work was inspired by Jorge Luis Borges speech against the Argentinean politician Juan Peron in 1946, which resulted in the author losing his job as a public librarian and being resigned to work as poultry inspector. Directly referring to the typology of crowds as purported by Elias Canetti, the work refers to the bidirectional relationship of authoritative language that governs —and according to Michel Foucault produces— the victimizer and the victim. Bonds of power and the way in which the subjects are ideologically accused through it, is an important point of reference in Zygouri's work.

DECADENZA, 2008

Διάρκεια: 3'

Το βίντεο-περφόρμανς «Decadenza» δείχνει μια μυστηριώδη γυναικεία φιγούρα σε ένα φωτισμένο ταξίδι κατά μήκος της ερημωμένης υπαίθρου, σε έναν χρόνο διφορούμενο, ανάμεσα στο παρελθόν και στο μέλλον. Η μετακίνηση αυτής της λαμπρής παρέλασης, η αντίθεση ανάμεσα στο σαραβαλιασμένο όχημα και στη λαμπρή γυναικεία φιγούρα δημιουργεί μια παρηκμασμένη και γκροτέσκα ατμόσφαιρα. Η καλλιτέχνης αναφέρεται στο βιβλίο του Τόμας Μαν «Royal Highness», όπου ο συγγραφέας περιγράφει τον απεγνωσμένο χαιρετισμό του παρηκμασμένου γέρου Στρατηγού που μάταια αποζητά την αναγνώριση της κυριαρχίας του.

DECADENZA, 2008

Duration: 3'

The video-performance "Decadenza", shows a mysterious female figure in an illuminated journey along deserted countryside, in a time suspended between past and future. The displacement of this glorious parade, the contrast between the ramshackle vehicle and the glorious female figure creates a decadent and grotesque atmosphere. The artist refers to Thomas Mann's "Royal Highness" where the decadent salute of an old army general seeks in vain recognition of his authority.

LONG LIVE THE KING, 2009

Διάρκεια: 2' 38"

Το βίντεο-περφόρμανς «Long Live the King» είναι μια πολιτική αλληγορία. Η καλλιτέχνης βρίσκεται αντιμέτωπη με έναν μεγαλειώδη ζωντανό ελέφαντα και οι ιεραρχικοί κανόνες υπόκεινται σε αμφισβήτηση. Ο διάλογος ανάμεσα στην καλλιτέχνη και το ζώο είναι πολύ ειρωνικός, μια κυνική και ταυτόχρονα διαλογική πρακτική. Η ζωοποιημένη γυναίκα δέχεται την κυριαρχία του εξανθρωπισμένου ζώου, παράγοντας αντιφάσεις και εκθέτοντας την εκμετάλλευση.

Το έργο επαναξετάζει το πάθος του Λουδοβίκου ΙΔ' για τα πιο ασυνήθιστα και εκπληκτικά είδη ζώων, το οποίο τον οδήγησε μάλιστα κάποτε στο να παραθέσει μια μεγαλοπρεπή παρέλαση ενός τεράστιου ελέφαντα στο Παλάτι των Βερσαλλιών, μόνο για να παραγγείλει μια θεατρική ανατομία του σώματός του την επόμενη μέρα, επιδεικνύοντας έτσι την απόλυτη κυριαρχία του μέσω της ολικής

LONG LIVE THE KING, 2009

Duration: 2' 38"

The video-performance "Long Live the King" seeks a political allegory. The artist is confronted with the "grandeur" of a live elephant and the hierarchical rules are called into question. The dialogue between artist and animal is highly ironic, a cynical and discursive practice at the same time. The animalized woman accepts the sovereignty of the humanized animal, generating contradictions and exposing exploitation.

"Long Live the King" is revisiting the passion of Luis XIV for the most unusual and surprising animal species, who once had a magnificent parade with a huge elephant in the Palace of Versailles, only to order a theatrical anatomy of its body the following day, demonstrating in this way its absolute dominance through the total knowledge of the animal body.

Ο ΗΧΟΣ ΤΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ (2014)

Δημόσια performance

Κάλιαρι, Σαρδηνία (ΙΤ)

Το Tunixeddu είναι ένας λόφος στο κέντρο της πόλης του Κάλιαρι, όπου από τον 5ο έως τον 3ο αιώνα π.Χ. οι Καρχηδόνιοι κι έπειτα οι Ρωμαίοι είχαν τη Νεκρόπολή τους. Από τον 18ο αιώνα μέχρι το 1970 υπήρξε λατομείο της εταιρείας τσιμέντου ITALCEMENTE. Από το 2006 η περιοχή βρίσκεται στο κέντρο μιας ακανθώδους διαμάχης μεταξύ του Δήμου, της Νομαρχίας και μιας τοπικής ιδιωτικής κοινοπραξίας.

Το Tunixeddu είναι ένας ιερός τόπος και, συγχρόνως, αποτελεί ένα τυπικό σύγχρονο παράδοξο της ανεξέλεγκτης εκμετάλλευσης του φυσικού πλούτου. Ο λόφος δεν είναι επίσημα προσβάσιμος στους πολίτες. Για το κοινό αίσθημα ο τόπος θεωρείται μια μαύρη τρύπα συμφερόντων οικονομικών και πολιτικών. Η κοινότητα είναι ανίσχυρη. Η τέχνη αναλαμβάνει να εφεύρει τρόπους διεκδίκησης και πρόσβασης στον χώρο. Θέτει το ζήτημα της ιδιοκτησίας του χώρου.

Με επίσημο δημόσιο κάλεσμα η καλλιτέχνης προσκαλεί τους πολίτες να συμμετέχουν σε μια από κοινού δράση. Η πρόσβαση στον χώρο μέσα από μια τρύπα στον φράχτη προσδίδει στο εγχείρημα δυναμικό χαρακτήρα. Ο καθένας μοιράζεται την ευθύνη της νομιμότητας ή μη του εγχειρήματος. Η καλλιτέχνης τους καθοδηγεί εκεί όπου η αυλότητα της ίδιας της έννοιας της ιδιοκτησίας γίνεται υλική. Το σκοινί 70 μέτρων, με τα κλειδιά πάνω, ενώνει το γιγάντιο τοπίο. Μια νέα κοινότητα διασχίζει το φαράγγι συνδεδεμένη με την ελαφρότητα και τη χαρά της συμμετοχής. Η καλλιτέχνης παροτρύνει το κοινό να ακούσει βαθιά την καρδιά του τοπίου, να επανασυνδεθεί με τον εσωτερικό του ψίθυρο, ολοκληρώνοντας έτσι την καθαρτική τελετουργία και καθιστώντας σαφή τον άχρονο χαρακτήρα του Tunixeddu: ένα τεράστιο λαγούμι που για χιλιετίες έχει προστατεύσει και φιλοξενήσει ανθρώπινα λείψανα, θησαυρούς, άπορους, εκτοπισμένους, άστεγους, παιδιά, νέους, τον καθένα.

Το project «Ο Ήχος της Ιδιοκτησίας» της Μαίρης Ζυγούρη είναι μια υβριδική επιτελεστική πολιτική πράξη/δράση. Η καλλιτέχνης αναλαμβάνει το ρόλο του μεσολαβητή και του καταλύτη. Δανειζόμενη αρχετυπικά στοιχεία, κινήσεις από την παράδοση της Σαρδηνίας, δημιουργεί μια υβριδική φόρμα που προσκαλεί τους θεατές να συμμετέχουν, η οποία καταφέρει και δεν αποδυναμώνει τις συνέπειες του πολιτικού γεγονότος. Αντίθετα, ανοίγει νέες προοπτικές επεξεργασίας και προσέγγισης του ανήκειν και του ρόλου της Τέχνης γενικότερα.

SOUND OF PROPERTY (2014)

Public Performance

Cagliari, Sardegna (IT)

The Tuvixeddu is a sacred locus, a landscape, at times uses of exploitation, as a typical modern paradox - the remains of a quarry cement and some buildings of recent construction - presented in contradictory to the position where before was dominated by the largest Punic necropolis in the Mediterranean.

The hill, for years, is not officially accessible to citizens. It is blocked because of disputes between the City, the Region and a private consortium. The community is invalid.

Art takes the initiative to create another reality.

With a public call, the action takes place in the impressive giant canyon in full dialogue with its dimensions. Public access to the site is possible through a hole on the fence. Everyone contributes to the Performance /Action. The artist guides them where the immateriality of the concept itself becomes material. The cord and the keys become the connecting point through the landscape and the people. A new community crosses the canyon affiliated with the lightness and joy of participation. The artist encourages the audience to hear the heart of the landscape, to reconnect with its intimate whisper, completing the "ritual" of this cathartic action and highlighting the timeless nature of Tuvixeddu: a huge burrow which for millennia has protected human remains, memories, treasures, impoverished, displaced, homeless, children, young people, everyone.

The project "Sound of the Property" by Mary Zygouri is a performance of significant political weight aiming to reactivate, re-use and reclaim the site as a common heritage through re-significance. Thus it is creating new imaginary, a new memory on the landscape itself and the participants.

MOVIMENTO IN SEMI-LIBERTÀ (2015)

Δημόσια performance

Το 2014 η μικρή πόλη του Putignano στο Bari ανέθεσε στην καλλιτέχνη να συλλάβει μία performance εμπνευσμένη από το ετήσιο καρναβάλι τους. Εντυπωσιασμένη από την εικόνα ενός performer καρναβαλιού δεμένου σε μία κατασκευή που περιελάμβανε δύο μαριονέτες σε ανθρώπινο μέγεθος κινούμενες σε συγχρονισμό με τον άνδρα στο κέντρο της κατασκευής, η Ζυγούρη απηύθυνε ανοιχτό κάλεσμα στους κατοίκους της πόλης να φανταστούν την υποκειμενικότητά τους ως πολλαπλή, επιλέγοντας ο καθένας την ταυτότητα και την εμφάνιση των άλλων δύο μαριονέτων. Επιπλέον, της δόθηκε η άδεια να επιτελέσει αυτό το αυτοσχέδιο χορογραφικό κομμάτι μέσα στην τοπική, εκτός λειτουργίας φυλακή, που λειτουργούσε ως ένας χώρος «ημι-ελευθερίας», βάσει της ιταλικής νομοθεσίας μέσω της οποίας οι τρόφιμοι έχουν τη δυνατότητα να βγουν από τη φυλακή για να δουλέψουν κατά τη διάρκεια της μέρας και επιστρέφουν σε αυτή τη νύχτα. Σε αυτό το έργο, *Movimento in Semi-Libertà*, αισθανόμαστε για άλλη μία φορά την καλλιτέχνη να καταπιάνεται με ερωτήματα περί απόδρασης, υποκειμενικότητας, συμμετοχής και αυτονομίας σε σχέση με τη δημιουργία τέχνης και την έννοια της «κίνησης σε ημι-ελευθερία», ένα εύστοχο σχόλιο για την αδυναμία της απόλυτης καλλιτεχνικής υπέρβασης των περιορισμών της υλικής αναγκαιότητας.

MOVIMENTO IN SEMI-LIBERTÀ (2015)

Public performance

In 2014 the artist was commissioned by the small town of Putignano, Bari to conceive of a performance inspired by their annual carnival. Struck by the sight of a carnival performer attached to a contraption that entailed two life-size puppets moving in sync with the man in the middle, Zygouri made an open call to the inhabitants of the town to imagine their subjectivity as multiple, choosing the identities and appearance of two puppets each. Zygouri was granted permission to perform this improvised choreographic piece in the local, now defunct prison, which functioned as a space of 'semi-liberty' - the Italian judicial policy whereby inmates leave the prison to work during the day and return to it at night. In this piece *Movimento in Semi-Libertà* we once again sense Zygouri's grappling with questions of escape, subjectivity, participation and autonomy in relation to art making and the notion of semi-liberty, an astute observation on the impossibility of absolute artistic transcendence from the confines of material necessity.

VENUS OF THE RAGS / IN TRANSIT / ELEUSIS (2015)

Δημόσια performance - Βίντεο

Η καλλιτέχνης Μαίρη Ζυγούρη επαναδιαπραγματεύεται το καταλυτικό έργο του Michelangelo Pistoletto, *Venus of the rags* (1967), αντίγραφο ενός κλασικιστικού αγάλματος της Αφροδίτης που με την πλάτη γυρισμένη αντικρίζει έναν σωρό από παλιά ρούχα και κουρέλια. Η καλλιτέχνης, σε μια πολυεπίπεδη περφόρμανς και ένα βίντεο, που παράχθηκε στην ευρύτερη βιομηχανική ζώνη της Ελευσίνας το 2014, μέρος του 39ου Φεστιβάλ Αισχυλείων, αναπτύσσει έννοιες και πρακτικές της τρέχουσας ιδιοτυπικής επιτέλεσης (*site-specific performance*). Αντλεί εμπειρίες και γνώσεις από τις ιδιαιτερότητες του τόπου, ανοίγοντας μέσω της ενεργής συμμετοχής της τοπικής κοινωνίας, έναν ευφάνταστο και συλλογικό δημόσιο χώρο. Η επανατοποθέτηση του εμβληματικού έργου του Michelangelo Pistoletto στην σύγχρονη Ελευσίνα δημιούργησε νέες εννοιολογήσεις, νέες μνήμες και επαναγνώσεις τόσο του προϋπάρχοντος έργου όσο και της εικονογραφίας του τόπου και της πραγματικότητας αυτού. Μέσω των αφηγηματικών επεισοδίων στις επιλεγμένες τοποθεσίες συνθέτει μια σουρεαλιστική τελετουργική περιήγηση ανάμεσα σε μετα-βιομηχανικά περιβάλλοντα με συγκρουσιακή ταυτότητα ως αρχαία σημεία αναφοράς και σύγχρονα τοπία της ευρύτερης βιομηχανικής και εμπορικής ζώνης της Ελευσίνας. Το γυναικείο σώμα ως φυσικό μέσο αλλά και ως εννοιολογικό εργαλείο έκφρασης του πολιτικού σε πολλαπλούς ρόλους.

Δημιουργός, μεταφορέας αλλά και ως η οδηγός της πομπής. Η σωματοποίηση του Πολιτικού, αποτελεί μια σταθερά καλλιτεχνική στρατηγική στις performances της Ζυγούρη.

VENUS OF THE RAGS / IN TRANSIT / ELEUSIS (2015)

Public performance - Video

Artist Mary Zygouri renegotiates the catalytic work of Michelangelo Pistoletto, *Venus of the rags* (1967), a copy of a classical statue of Aphrodite with her back turned facing a pile of old clothes and rags. Zygouri, in a multilayered performance and a video, produced in the wider industrial zone of Eleusis in 2014, as part of the 39th Aeschyleia Festival, develops concepts and practices of the current site-specific performance. It draws experiences and knowledge from the peculiarities of the place, opening, through the active participation of the local community, an imaginative and collective public space.

The attempt to relocate Pistoletto's emblematic work in contemporary Elefsina where the cult of Demeter originated, created new conceptualizations and impressions, new memories, a re-reading of the existing work and the existing iconography of the place and its reality. Through narrative episodes at selected locations, composes a surreal ritual tour between post-industrial environments, with conflicting identities as ancient landmarks and modern landmarks of the wider Eleusis industrial and commercial area.

The female body as a natural medium but also as a conceptual tool of political expression in multiple roles.

Creator, carrier but also as the guide of the procession. The embodiment of the Political is a consistent artistic strategy in Zygouri's performances.

ΕΝΥΠΝΙΟ (2020)

Βίντεο performance

Διάρκεια: 9' 55"

Τοποθεσία: 1. Αρχαιολογικός χώρος του Paestum (Ποσειδωνία), Capaccio, Ιταλία
2. Αντικύθηρα, Ελλάδα.

Ενύπνιο: όνειρο, η κατάσταση του ονειρεύεσθαι.

Οι αρχαίοι Έλληνες έδιναν μεγάλη σημασία στα όνειρα. Η διαδικασία της εγκοίμησης και των ονείρων αποτελούσε διάλογο αυτογνωσίας και θεραπείας. Υπήρχαν ειδικές τελετές προετοιμασίας, σωματικές και ψυχικές, για τις ονειρικές εμπειρίες καθώς και ειδικά διαμορφωμένοι αρχιτεκτονικοί χώροι εγκοίμησης, όπως οι ναοί (Α-σκληπιεία) όπου οι προσκυνητές κοιμόντουσαν σε πέτρινα κρεβάτια του ναού, πάνω στο δέρμα των θυσιασμένων ζώων, προσδοκώντας την παρέμβαση του Θεού μέσω του ονείρου.

Πάνω στο διαμορφωμένο στρώμα από θερμοφóρες (ready-made), η επιτελεστικότητα του ύπνου μαζί με την αντίληψη του αρχαιολογικού χώρου ως τόπος σύγχρονης πολιτιστικής παραγωγής βρίσκεται σε δημιουργικό διάλογο με την πολλαπλή χρονικότητα, τον κατακερματισμό, τη ρευστότητα που η ονειρική, ά-λογη δομή αποτελείται.

Μία σειρά από επιτελεστικές χειρονομίες σε συνάρτηση με το τοπίο, η μεταμόρφωση των συμβόλων και φυσικών στοιχείων, από νερό, σε γάλα, σε μαύρο μελάνι, συνθέτουν το φανταστικό μέσα σε ένα θηλυκό σύμπαν, εγείροντας μια συν-αισθησιακή εμπειρία από το θεατή.

ENYPNIO (2020)

Video performance

Duration: 9' 55"

Location: 1. Archaeological Ruins of Paestum, Capaccio (IT)
2. Antikythera, (GR)

Ενύπνιο-in Greek means: dream, also the condition of dreaming.

Ancient Greeks placed great importance on dreams. Falling asleep and dreaming was an opportunity for self- knowledge and healing. There were special rituals, physical and psychical, for oneiric experiences and even dream-purposed architectural spaces such as the complexes-temples (the Asclepia) where people would fall asleep on stone beds of the temple, on the skin of the sacrificed animals, hoping for a lucid-healing dream, by the intervention of the Gods.

Restaged on a special mattress made by hot water bags (ready-made), the performativity of sleeping together with the perception of the archaeological site as a space of contemporary cultural production exists in a creative dialogue with the multi-temporality, the fragmentation, the fluidity that the dreamy, illogical structure consists of.

A series of performative gestures in relation with the landscape, the transformation of symbols and natural elements, from water, to milk, to black ink, are composing the imaginary in a female universe, provoking a con-sensuous perception of the viewer.

Αλλόκοτα όνειρα / Δυσνόητα όνειρα / Ασαφή Όνειρα
Συνηθισμένο όνειρο / Ήρεμο όνειρο / Χειραγωγημένο όνειρο
Παιδικά όνειρα / Ασπρόμαυρα όνειρα / Λευκά όνειρα
Τρομακτικά όνειρα / Επαναλαμβανόμενα όνειρα /
Θεωρηματικά Όνειρα
Ωμά όνειρα / Θεσπέσια όνειρα / Αγχωτικά όνειρα
Απατηλά όνειρα / Εναργή όνειρα

Όνειρο= Ισοδύναμα πράξεων / Όνειρο - Το θαυμαστό δίχτυ /
Όνειρο - Πλέγμα συνειρμών
Όνειρο - Πυροτέχνημα ιδεών / Όνειρο - Χαοτικά σήματα σε
εικόνες και συναισθήματα.
Όνειρο - Ποιητικές μετωνυμίες / REM -
Το Λυκόφως της εγρήγορσης

Η αθωότητα των ονείρων (Rycroft).

Strange dreams / Incomprehensible dreams / Vague dreams
Ordinary dream / Calm dream / Manipulated dream
Childhood dreams / Dreams in black and white / White dreams
Scary dreams / Recurring dreams / Divinely Inspired Dreams
Raw dreams / Magnificent dreams / Stressful dreams
Illusory dreams / Clear dreams

Dream= Equivalents of actions / Dream - The wondrous net /
Dream - Associations grid
Dream - Explosion of ideas / Dream - Chaotic signals in images
and feelings
Dream - Poetic metonymies / REM - The twilight of alertness

The innocence of dreams (Rycroft).

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΑΡΧΕΙΑ ΟΝΕΙΡΟΥ WORKSHOP DREAM ARCHIVES

Αρχεία Ονείρου: Τα όνειρα ως δομικό υλικό καλλιτεχνικής δημιουργίας και πρακτικής
Dream Archives: Dreams as a primal material for artistic creation and practice

INSPIRE PROJECT 2020

Αρχαία Ονείρου: Τα όνειρα ως δομικό υλικό καλλιτεχνικής δημιουργίας και πρακτικής
Μαίρη Ζυγούρη

Το εργαστήριο «Αρχαία Ονείρου» στο MOMus-Πειραματικό Κέντρο Τεχνών έλαβε χώρα εν μέσω πανδημίας και αμέσως μετά το «lockdown» την άνοιξη του 2020 στη Θεσσαλονίκη. Η ταυτότητα και ο χαρακτήρας του εργαστηρίου έρχεται ως ανακλαστική απόκριση στη νέα ανθρωπολογική συνθήκη που έχει εισαγάγει η πανδημία στις καθημερινές μας δραστηριότητες. Μιλάμε και βλέπουμε ο ένας τον άλλον από απόσταση ή μέσω οπτικο-εικονικής «διαμεσολάβησης» στο διαδίκτυο. Στην πράξη η αναγκαία αυτή αποστασιοποίηση περιπλέκει και αλλάζει τη σχεσιακότητα και την ενσώματη συμβίωσή μας. Η εικονική πραγματικότητα μέσα στο ψηφιακό και άυλο περιβάλλον του κυβερνοχώρου υπόσχεται μια «δυναμική» πραγματικότητα, πιο «δημοκρατική», που ανοίγει νέα πεδία προς δημιουργική εξερεύνηση.

Είναι σαφές ότι η διασφάλιση της ανθρώπινης σωματικής επαφής είναι αποφασιστικής σημασίας για την κοινωνικοποίηση, για την ψυχική υγεία. Η Τέχνη, εντός της πανδημικής συνθήκης, σε σχέση αλληλεπίδρασης με την κοινωνία, ακολουθεί αυτόνομους ρυθμούς εξέλιξης και κατανόησης. Ο/Η καλλιτέχνης καλείται να ισορροπήσει ανάμεσα –«in between»– σε εναλλασσόμενους πολλαπλούς ρόλους (κοινωνικά και ψυχικά), διατηρώντας παράλληλα την κριτική απόσταση που οφείλει. Αναζητά σημεία δι-επαφής και εναλλακτικούς τρόπους δράσης. Επινοεί νέες διεξόδους, νέα σημεία διαφυγής από το σκοτεινό ατομικό στο συλλογικό «τώρα» της πανδημίας. Στρέφεται σ' ένα μετα-«εσωτερικό μοντέλο», σε μια αυτογνωσιακή, μετουσιωτική πρακτική επεξεργασία εσωτερικών και ψυχικών ερεθισμάτων. Επιστρέφει στην καταγωγική σχέση της τέχνης με τον εσωτερικό κόσμο, τον ψυχισμό, το ασυνείδητο, τα ένστικτα, τον κόσμο της φαντασίας και των ονείρων. Στόχο έχει να διατηρήσει ζωντανό το κοινωνικό φαντασιακό και να προβάλει νέες προοπτικές έκφρασης και συλλογικότητας.

Τα όνειρα δεν είναι πια μια ιδιωτική υπόθεση.

Τα όνειρα είναι μια οικουμενική, αέναη, ρευστή και άυλη, δια-χωρική και δια-χρονική, ανθρώπινη δραστηριότητα / εκδήλωση / επιτέλεση. Τα όνειρά μας είναι ατομικά, προσωπικά και υποκειμενικά, μπορούν όμως ταυτόχρονα να αποκαλύπτουν ένα κοινό, συλλογικό και δια-χρονικό υπόβαθρο.

Μπορούν να μοιραστούν τα όνειρα; Πώς θα μπορούσαμε να επωφεληθούμε από τη διαχρονική, οικουμενική ισότητα των ονείρων;

Μπορούν τα όνειρα να γίνουν ένα παιδαγωγικό εργαλείο;

Μπορούν τα όνειρα να διευρύνουν εικαστικές επιτελεστικές (performative) πρακτικές?

Είμαστε όλοι ιδιοκτήτες και δημιουργοί των δικών μας βραδιών.

INSPIRE PROJECT 2020

Dream Archives: Dreams as a primal material for artistic creation and practice
Mary Zygouri

The 'Dream Archives' workshop was realised in the MOMus-Experimental Center for the Arts amidst a pandemic, right after the winter 2020 'lockdown' in Thessaloniki. The workshop's identity and character reflect this new anthropological condition introduced by the pandemic in our everyday activities. We talk and we see each other *from a distance* or through an online visual and virtual 'mediation'.

In practice, this necessary distancing complicates and alters our relationality and our bodily coexistence. The virtual reality that exists in the digital, intangible cyberspace promises a 'potential' reality, which is more 'democratic' and opens new fields for creative exploration.

It is clear that ensuring human physical contact is crucial for our socialization and mental health. Within the pandemic condition, in relation with its interaction with society, art follows autonomous rhythms of evolution and comprehension. The artist is called upon to achieve a balance among the –"in between"– alternating multiple roles (socially and mentally), all the while preserving the crucial distance that he or she must maintain. The artist seeks points of interface and alternative modes of action. He/She invents new outlets, *new points of escape* from dark individuality towards the collective "now" of the pandemic. Focusing on a post-"internal model", on a self-knowing, transformational, practical processing of internal and mental stimuli. The artist returns to the originative relation between art and the inner world, the psyche, the unconscious, the instincts, the world of fantasy and dreams. The goal is to keep social fantasy alive and to project new possibilities for expression and collectivity.

Dreams are no longer a private affair.

Dreams are a universal, perpetual, volatile and intangible, inter-spatial and inter-temporal, human activity / expression / performance. Our dreams are individual, personal and subjective, but they can also reveal a common, collective and inter-temporal background.

Can dreams be shared? How could we benefit from the timeless, universal equality of dreams?

Can dreams become a pedagogical tool?

Can dreams expand our artistic, performative practices?

We all owners and creators of our personal evenings.

Αναφορές

Ο Σουρεαλισμός προέκυψε μέσα από τις εμπειρίες και τις συνέπειες ενός παράλογου πολέμου, την αποξένωση και την ψυχολογία του υποσυνειδήτου όπως τη διαμόρφωσε ο Freud. Η σχέση του Σουρεαλισμού με τον κόσμο των ονείρων είναι άρρηκτη. Οι Σουρεαλιστές επικεντρώθηκαν κυρίως στη φαντασία του ονείρου ως μια αυθεντική έκφραση του «θαυμαστού» (Breton, 1924). Στην «ονειρική ζωγραφική» για παράδειγμα κυριαρχεί το παραισθητικό στοιχείο, χωρίς απαραίτητα να πρόκειται για καταγραφή ονείρων. Το έργο είναι η πράξη της ερμηνείας που έχει ήδη συντελεστεί από τον ίδιο τον καλλιτέχνη. Ο Breton (1935) έλεγε ότι είναι αναγκαίο να μάθουμε να ελευθερώνουμε τις δυνάμεις του υποσυνειδήτου εγώ μας, ακόμα και σε κατάσταση εγρήγορης.

Διαφορετικός υπήρξε ο πειραματισμός του Kafka πάνω στο όνειρο. Το όνειρο γι' αυτόν είναι μια μηχανή γραφής ή έκφρασης. Ονειρευόταν όπως έγραφε και έγραφε όπως ονειρευόταν. Με αποτέλεσμα ένας λογοτεχνικός κρικός να συνδέει διαρκώς τα γεγονότα της καθημερινότητας του και το ονειρικό του φαντασιακό. Μια «εγκάρσια επικοινωνία», χωρίς ερμηνεία, ούτε σημαστικότητα («significance», το γεγονός της ύπαρξης σημασίας). Η συστηματική καταγραφή των ονείρων του προφανώς και αποτελούσε κάτι περισσότερο από πηγή έμπνευσης: ήταν ένα εργαλείο γραφής, μια μέθοδος επεξεργασίας των λογοτεχνικών του αντικειμένων. Ο Felix Guattari σε σχετικό κείμενο σημείωνε: «η εργασία πάνω στα όνειρα απαιτεί κάθε άλλο από κυμαινόμενη προσοχή, κινητοποιεί αντιθέτως μια ειδική επαγρύπνηση, μιάν οξυμένη νόηση και ευαισθησία. Είναι περισσότερο μια διαδικασία παραγωγής μιας μεταλλαγμένης υποκειμενικότητας, που δεν παραπέμπει σε μια αναδίπλωση στον εαυτό, σε κάποιου είδους ναρκισσισμό, αλλά σηματοδοτεί ένα αναλυτικό άνοιγμα προς ανυποψίαστες εξωτερικές όψεις και αντανάκλαστικά μιας κοινωνικότητας που ταλαντεύεται ολοένα».¹

References

Surrealism evolved through the experiences and consequences of an irrational war, from the alienation and the psychology of the subconscious, as formulated by Freud. Surrealism has an unbreakable bond with the world of dreams. The Surrealists focused mainly on the fantasy of the dream, as an authentic expression of the "wondrous" (Breton, 1924). "Dream painting", for instance, is dominated by hallucination, without necessarily documenting dreams themselves. The work of art is the act of interpretation that has already been accomplished by the artist himself. Breton (1935) said that it is necessary for us to learn how to unleash the force of our subconscious ego, even in a state of being alert.

Kafka had a different angle of experimentation on dreams. To him, the dream is a machine for writing or expressing oneself. He dreamt as he was writing and he would write as he dreamt - and so the events of his everyday life and his fantasy dreaming universe were constantly linked through his literature. A "transversal communication", without interpretation or 'significance' (the fact of the existence of meaning). The systematic documentation of his dreams was obviously more than merely a source of inspiration: it was a writing tool, a method of processing his literary objects. Felix Guattari wrote in a text pertaining to this: "working on dreams requires everything other than fluctuating attention; quite to the contrary, it mobilizes a unique sense of vigilance, a sharpened understanding and sensitivity. It is more a process of producing a mutated subjectivity, which does not allude to a retraction into one's self, to some kind of narcissism; instead, it marks a detailed openness towards unsuspecting external aspects and reflections of an increasingly oscillating sociability".¹

¹ Felix Guattari, *65 Όνειρα του Φραντς Καφκα*, Εκδόσεις Πατάκη, 2012.

¹ Felix Guattari, *65 Dreams of Franz Kafka*, Patakis Editions, 2012.

«Το σχολείο των ονείρων εδρεύει κάτω από το κρεβάτι μας.»

Η Hélène Cixous το 1990 εντάσσει τα όνειρα στην διαρκή προσπάθεια χειραφέτησης του εαυτού και των άλλων. Ισχυρίζεται ότι τα όνειρα έχουν την ικανότητα να διαλύσουν τις «κελυφοειδείς» κατασκευές («κελύφους αυγών»), που δημιουργούμε για τη ζωή μας. Ενισχύοντας, έτσι, την βιοπολιτική διάσταση των ονείρων.

Στο δοκίμιό της *Three steps on the Ladder of Writing* τονίζει τη σημασία των ονείρων ως πηγή γραφής.¹ Λέει χαρακτηριστικά: «Ας μην ασχοληθούμε με την σύνταξη, αλλά με την φαντασίωση, με το ασυνείδητο. Τα όνειρα και η γραφή έχουν να κάνουν με το πέρασμα του δάσους, έχουν να κάνουν με την μετακίνηση. Το Γυναικείο κείμενο είναι αυτό που εκφράζεται μεταφορικά ως περιπλάνηση, ως ξεχείλιση. Το ταξίδι στον κόσμο, περπατώντας μέσα στον εαυτό προς το σκοτάδι, χρησιμοποιώντας όλα τα διαθέσιμα μέσα μεταφοράς, χρησιμοποιώντας το σώμα ως μορφή μεταφοράς, αλλά γι' αυτό πρέπει να περπατήσουμε, να χρησιμοποιήσουμε ολόκληρο το σώμα μας, ώστε να επιτρέψουμε στον κόσμο να γίνει σάρκα μας, όπως συμβαίνει και στα όνειρά μας. Κανένας υπολογισμός. Το γυναικείο κείμενο είναι απρόβλεπτο, ούτε το ίδιο δεν προλέγει κάτι για τον εαυτό του. Είναι το κείμενο του απροσδόκητου. Τα γυναικεία κείμενα βρίσκονται πολύ κοντά στη σάρκα της γλώσσας. Ίσως γιατί σ' αυτά υπάρχει το στοιχείο της δωρεάς, ίσως γιατί δεν σπεύδουμε προς το θέλω-να-πω, αλλά βρισκόμαστε κατ' αρχάς στο θέλω-να-αισθανθώ. Αφή, αυτό υπάρχει σε ένα γυναικείο κείμενο, άγγιγμα».²

«Στο Σχολείο των Ονείρων, κάτι πρέπει να μετατοπιστεί, να εξοριστεί.»

1 Hélène Cixous, *The School of Dreams. Three steps on the Ladder of Writing*, Columbia University Press, 1993.

2 Hélène Cixous, *Φεμινιστική θεωρία και πολιτισμική κριτική*, Εκδόσεις Νήσος, 2006, σ. 231.

'The school of dreams resides under our bed'

In 1990, Hélène Cixous integrates dreams into the constant effort to emancipate ourselves and others. She claims that dreams have the ability to dismantle the "shell" structures ("egg shells") we create for our lives, therefore reinforcing their bio-political dimension.

In her essay *Three steps on the Ladder of Writing*, she emphasizes the importance of dreams as a source of writing.¹ She says characteristically: "Let us not deal with syntax, but rather with fantasy, with the unconscious. Dreams and writing have to do with crossing the woods, they have to do with moving. The Female text writing is what is metaphorically expressed as wandering, as overflowing. Travelling the world, walking within our self towards the darkness, using all available means of transport, using the body as a means of transport, but for this we must walk, we must use our entire body to allow the world to become our flesh, just like in our dreams. No calculation. The Female text writing is unpredictable, it does not even anticipate itself. Female texts are very close to the flesh of language. Possibly because they host the element of gift, perhaps because we do not rush to what I-want-to-say, but we are first in a place of I-want-to-feel. Touch, this is what exists in the female text writing, the sense of touch".²

'In the School of Dreams, something must be displaced, exiled'

1 Hélène Cixous, *The School of Dreams. Three steps on the Ladder of Writing*, Columbia University Press, 1993.

2 Hélène Cixous, *Feminist theory and cultural criticism*, Nisos Editions, 2006, p. 231

Καλλιτεχνικό πείραμα:
Η παιδαγωγία του Ονείρου.
Το όνειρο ως ανοιχτό παιδαγωγικό εργαλείο.
Μαίρη Ζυγούρη

1η παιδαγωγική φάση

Διαδίκτυακό εργαστήριο

Συνθήκη: SHARE THE DREAM.

Διαπροσωπικές συνεντεύξεις: Η διήγηση ενός επιλεγμένου ονείρου από τους συμμετέχοντες νέους καλλιτέχνες.

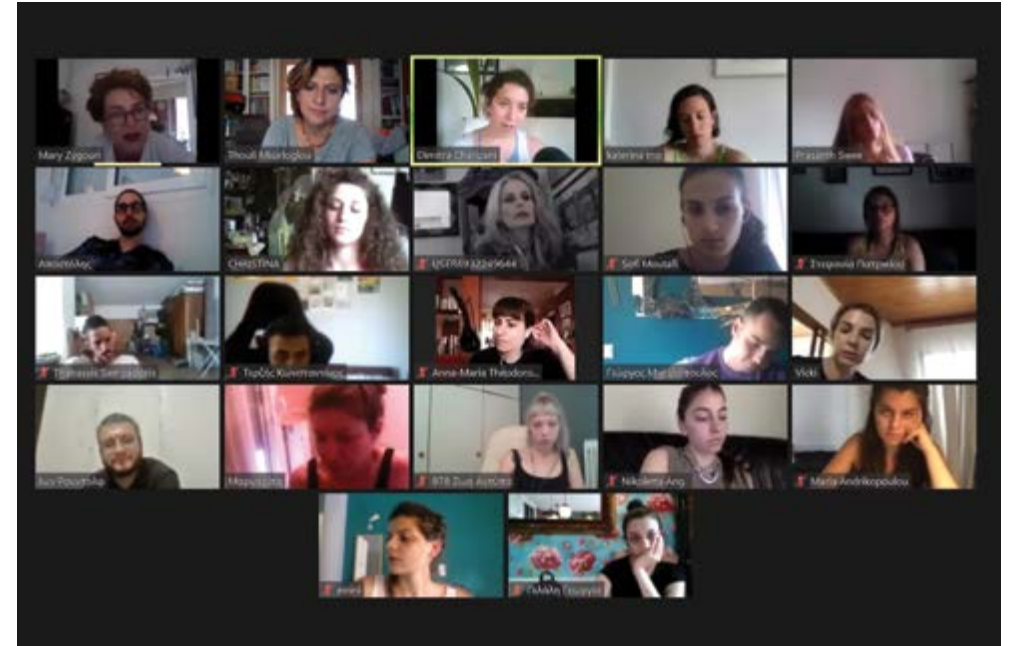
Η έναρξη και η εισαγωγή του εργαστηρίου «Αρχαία ονείρου» έγινε διαδικτυακά. Η αξιοποίηση των δυνατοτήτων του άυλου περιβάλλοντος του κυβερνοχώρου εντάχθηκαν στο πλαίσιο πειραματισμού του εργαστηρίου. Είναι βασικός κανόνας ότι το πλαίσιο επηρεάζει τη διήγηση του ονείρου. Αλλιώς ξεδιπλώνεται στο πλαίσιο της θεραπευτικής σχέσης και διαφορετικά στο πλαίσιο ενός καλλιτεχνικού εργαστηρίου. Στις διαπροσωπικές συναντήσεις φάνηκε ότι το εικονικό πλαίσιο της «ανέπαφης» ψηφιακής πραγματικότητας δημιουργεί μια ασφαλή απόσταση, αναγκαία για την καταγραφή των ονείρων των συμμετεχόντων.

Η διήγηση του ονείρου δεν είναι εκφόρτιση. Ο κάθε ονειρευόμενος διαφοροποιείται από τον τρόπο που διηγείται το όνειρο –με ελαφρότητα (κοινοποίηση στο facebook), με δυσκολία, τη συστολή, οδυνηρά κ.τ.λ.

Η ακρόαση της διήγησης δεν είναι απλή. Με κάθε διήγηση ονείρου ανοίγεται με τον ονειρευόμενο ένας διάυλος επικοινωνίας σε πολλαπλά επίπεδα (εσωτερικά/ εξωτερικά/ αισθητηριακά/ ψευδαισθητικά). Το μοίρασμα της ονειρικής εμπειρίας γίνεται ένας ισχυρός κρίκος σύνδεσης με τον κάθε ένα ξεχωριστά, σε όλη την διαδικασία του εργαστηρίου.

Η *ευχαρίστηση* του «διηγούμαι» σχετίζεται με το κτίσιμο μιας ονειρικής παραγωγής. Η διήγηση πλάθεται ασυνείδητα. Ο ονειρευόμενος ασυνείδητα τροποποιεί, καλύπτει, αφαιρεί ή προσθέτει στοιχεία του ονείρου κάθε φορά που το διηγείται. Μέσω της εκμείυσης του ονείρου ξεκινά η παιδαγωγική διαδικασία, βασισμένη εκ προοιμίου σε μια παραγωγική παρερμηνεία του ονείρου.

Οι συνειρμοί που ακολουθούν τους συσχετισμούς του ονείρου δίνουν λεκτικές και εικονικές μορφές. Οι χωρικές και χρονικές ονειρικές παραμορφώσεις της αφήγησης γίνονται αντικείμενο ανάλυσης. Μέσα από τις αρχιτεκτονικές του ονείρου γίνεται η αποκρυπτογράφηση και η αναγνώριση του ονειρικού υποκειμένου. Η κατανόηση των στοιχείων που απαρτίζουν το όνειρο φανερώνουν το υπόβαθρο και τις αισθητικές καταβολές του ονειρευόμενου/ης καλλιτέχνη. Για την κατανόηση των μεταλλαγμένων σκέψεων του ονείρου δίνονται κατευθυντήριες αναφορές και παρατηρήσεις από διάφορα γνωστικά πεδία (Ιστορία της Τέχνης, ψυχανάλυση, ιστορία, ανθρωπολογία, τοπιογραφία, φιλοσοφία, ποίηση). Μέσω των μη γραμμικών συσχετισμών, τα συναισθήματα και οι επιδράσεις του ονείρου μετατρέπονται σε αφηρημένες έννοιες, ενεργοποιώντας έτσι μια λογική, ενεργή Φαντασία. Ένα νέο «κείμενο» σε εικόνες ανοίγεται... Ένα νέο πεδίο πειραματισμού, που διευρύνει τα κριτήρια και την αισθητική αντίληψη της καλλιτεχνικής διαδικασίας.

Artistic experiment:
The pedagogy of the Dream.
Dreams as an open pedagogical tool.
Mary Zygouri

1st pedagogical phase

Online workshop

Condition: SHARE THE DREAM.

Interpersonal interviews: The participating young artists narrate a dream of their choice.

The beginning and introduction of the “Dream Archives” workshop was realised online. Utilizing the potential of the intangible cyberspace environment became part of the workshop’s experimentation. It is a basic rule that the context influences the narration of the dream. It unfolds differently in the context of the therapeutic relationship and differently in the context of an art workshop. The interpersonal meetings revealed that the virtual framework of “contactless” digital reality creates a safe distance, which is necessary in order to register the participants’ dreams. Narrating a dream is not an act of discharge. Every dreamer is differentiated by the way he or she narrates the dream –with frivolity (announcing it on facebook), with difficulty, shyness, pain, etc.

Listening to the narration is not simple. With each dream narrative, a channel of communication opens with the dreamer on multiple levels (internal / external / sensory / illusory). Sharing the dream experience becomes a strong bond for each one individually, throughout the workshop process.

The pleasure in “narrating” is linked to building a dream production. The narrative is molded unconsciously. The dreamer unconsciously modifies, covers up, removes or adds elements of the dream every time it is narrated. Through drawing out the dream, the pedagogical process begins, based “a priori” on a productive misinterpretation of the dream.

The associations that follow the correlations of the dream give verbal and visual forms. The spatial and temporal distortions of the dream within the narrative become our subject of analysis. The deciphering and recognition of the dream subject takes place through the architecture of the dream. Understanding the elements that constitute the dream reveals the background and the aesthetic origins of the dreaming artist. In order to understand the mutated thoughts of the dream, guiding references and observations are offered by various cognitive fields (Art History, psychoanalysis, history, anthropology, urbanism, philosophy, poetry). Through non-linear correlations, the dream’s emotions and impacts are transformed into abstract notions, thus activating a logical, active Imagination. A new “text” opens up through images... A new field of experimentation, broadening the criteria and the aesthetic perception of the artistic process.

2η Παιδαγωγική Φάση

Βιωματικό εργαστήριο: Περιήγηση στην πόλη.

Πεδίο δράσης του καλλιτεχνικού πειραματικού εργαστηρίου, το αστικό και φυσικό τοπίο της Θεσσαλονίκης. Άνω Πόλη.

1. Αισθητηριακή Συνθήκη

Αισθητηριακή εγρήγορση: κόκκινα γυαλιά.

Τα κόκκινα γυαλιά βοηθούν την όραση να κινητοποιήσει την οπτική σκέψη. Σκοπό έχουν να προκαλέσουν μια κάποια ειδική επαγρύπνηση, μιάν οξυμένη νόηση και ευαισθησία. Το άνοιγμα της ευαισθησίας ενεργοποιεί τη φαντασία.

Οι επιστήμονες φυσιολόγοι λένε ότι το όνειρο είναι μια τυχαία μηχανιστική συμπεριφορά διαφόρων τμημάτων του εγκεφάλου και των ουσιών τους στη διάρκεια του ύπνου.

Μελετητές ονείρων κατέγραψαν σε συστηματική αντιπαραβολή των ονειρικών περιγραφών τα βιώματα της ημέρας. Ένας κρίκος συνδέει διαρκώς τα γεγονότα της καθημερινότητας και το ονειρικό φαντασιακό. Τα στοιχεία της πραγματικότητας ενισχύουν το ονειρικό φαντασιακό και ανατροφοδοτούν την ονειρική αφήγηση, σε αμφίδρομη σχέση.

Το πείραμα των κόκκινων γυαλιών.

Στα πανεπιστημιακά ερευνητικά εργαστήρια της Μασαχουσέτης διεξάχθηκε μια μελέτη της σχέσης μεταξύ ονείρων και προσαρμογής σε μια νέα αισθητηριακή πραγματικότητα. Οι συμμετέχοντες έπρεπε να κινούνται στο περιβάλλον τους φορώντας κόκκινα γυαλιά που αλλοίωναν το οπτικό τους πεδίο. Οι αλλαγές που παρατηρήθηκαν στα όνειρά τους απηχούν όσα έκαναν στη διάρκεια της ημέρας και την ψυχολογική κατάσταση που σχετίζονταν με την οπτική αντίληψη. *Αποσπασματικά Κόκκινα Όνειρα.*

2nd Pedagogical Phase

Experiential workshop: Visiting the city.

The field of action for our artistic experimental workshop becomes the urban and natural landscape of Ano Poli, at Thessaloniki.

1. Sensory Condition

Sensory alert: red glasses.

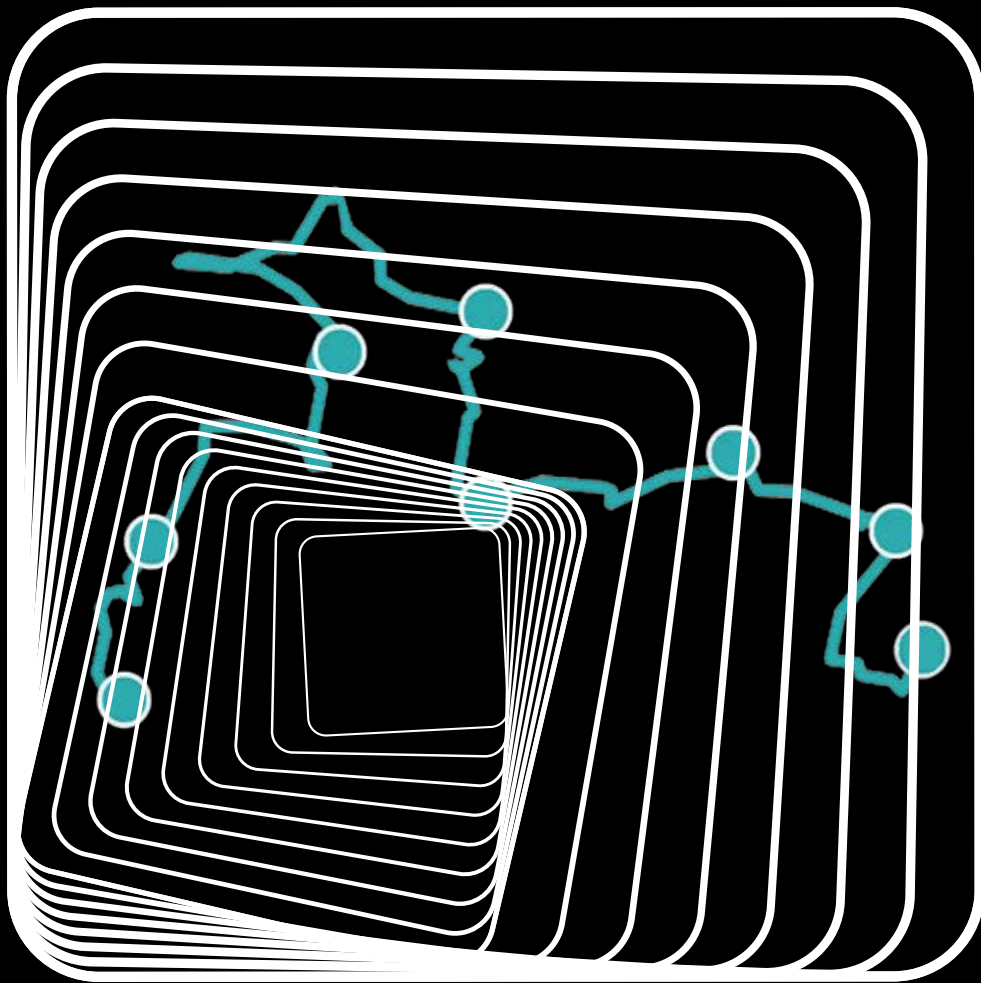
Red glasses help eyesight to mobilize visual thinking. They intend to provoke a certain special vigilance, a sharpened intellect and sensitivity. Opening sensitivity activates the imagination.

Physiologists claim that the dream is a random mechanistic behavior of different parts of the brain and their substances during sleep.

Dream researchers have recorded in systematic comparison to oneiric descriptions, the experiences during our waking hours. There is a link which constantly connects the events of everyday life and the fantasy dream world. Elements of real life enhance the dream fantasy and give feedback to the dream narrative, thus creating a two-way relationship.

The red glasses experiment

The University of Massachusetts Research Laboratories conducted a study on the relationship between dreams and the adaptation to a new sensory reality. Participants had to move around their surroundings wearing red glasses that altered their field of vision. The changes observed in their dreams reflect their actions during the day, as well as their psychological state associated with visual perception. *Fragmentary Red Dreams.*

Ρωμαϊκή αγορά *Roman Agora*

Άγιος Δημήτριος *Agios Dimitrios*

Φιάλη *Bottle*

Η Επιμελήτρια της Κρήνης (Κρήνη Ολύμπιαδος, Κρήνη Τσιναρί, Κρήνη Πολιορκητού, Κρήνη Ευρυμέδοντος, Κόκκινη βρύση)
The Curator of the Fountain (Olympias Fountain, Tsinari Fountain, Poliorkitis Fountain, Eurymedon Fountain, Kokkini Vrysi) Square of Noises

Πλατεία των Θορύβων *Noise Square*

Προς Ιερό Νερό (Όσιος Δαυίδ, Προφήτης Ηλίας, Φιάλη νάου παμμέγιστων ταξιαρχών)
To Holy Water (Osios David, Prophet Elijah, Bottle of the Holy Church of the Archangels)

Παράλληλα με τα τείχη *Beside the walls*

Το ακατέργαστο Μνημείο (Κήποι του Πασά, λαβύρινθος - κήποι του πασά στηλιές)
The rough Monument (Gardens of the Pasha, labyrinth - gardens of the pasha caves)

2. Τοπογραφική συνθήκη: Το νερό οδοδείκτης

Το νερό ως δημιουργικό εργαλείο χαρτογράφησης της πόλης.

Η περιπλάνηση του νερού / Εμπειρία ρευστότητας.

Κρήνες, δεξαμενές, πηγές, φιάλες, βρύσες

Οι κρυμμένες διαδρομές του νερού / Ίχνη υπόγειων αγωγών νερού, Ε.Υ.Α.Θ

Η ρευστότητα του νερού / Η ρευστότητα του ονείρου.

Η αναζήτηση του νερού / Η αναζήτηση της ονειροφαντασίας.

Νερό - Η ύλη των ακαθόριστων ονείρων.

Πόσιμο νερό / Ιδιωτικό νερό / Αγιασμένο νερό

Τα νερά και τα όνειρα είναι γυναικεία.

Ήχοι νερού / Θόρυβοι νερού / Ψίθυροι νερού.

Το φανταστικό νερό δίνει τον τόνο

2. Topographic condition: Water as a roadmark

Water as a creative tool to map the city.

The wandering water / An experience of fluidity.

Fountains, cisterns, springs, bottles, taps

The hidden water courses / Traces of groundwater pipes, Water Utility Company of Thessaloniki

The fluidity of water / The fluidity of the dream

A quest for water / A quest for dream fantasy.

Water - The material for undefined dreams.

Drinkable water / Private water / Sanctified water

Waters and dreams are female.

Sounds of water / Noises of water / Whispers of water.

The water of fantasy sets the tone

● Ρωμαϊκή Αγορά
Roman Agora

EYE-CONTACT

“Look, see, and be seen,
Complete focus, trust, and respect.
Be present and open in the moment,
Feeling the energy around,
Feeling the intimate connections.
Feeling the unspoken dialogue
exchanged.”

● Άγιος Δημήτριος
Agios Dimitrios

● Φιάλη
Bottle

Η Επιμελήτρια της Κρήνης

(Κρήνη Ολύμπιαδος, Κρήνη Τσινάρι, Κρήνη Πολιορκητού, Κρήνη Ευρυμέδοντος, Κόκκινη βρύση)

The Curator of the Fountain

(Olympias Fountain, Tsinari Fountain, Poliorkitis Fountain, Eurymedon Fountain, Kokkini Vrysi)

● Πλατεία των Θορύβων
Noise Square

π λ α κ ό σ τ ρ ω τ ο

ΑΚΑΘΑΡΤΟ ΝΕΡΟ

σύρσιμο
γρή
δύναμη
γορα

ΚΕΝΤΡΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

76 συνύπαρξη

ΝΑΟΣ

ηχητικό μπαγκκράουντ θορύβου

ΣΤΟΜΑ ΠΗΓΗ

αυθορητισμός
αποτύπωμα
πόρτα

αλήθεια

ΠΑΙΧΝΙΔΙ

είδωλο
κύκλος
σόνγκ
αποτύπωμα
άνεμος

ΑΓΚΑΛΙΑ

Τ Ρ Ε Ξ Ι Μ Ο

Κ Ι Ν Η Σ Η

"θέρizan" τον θάμνο η μυρωδιά του φρεσκοκομμένου θάμνου αγκαλιά με τον θάμνο ο θάμνος αναμειγμένος

ΚΗ ΠΟΥ

φλ οι ός
τρά
βηγμα

ακίνησια

Συνάντηση

Συνεργασία

ΤΡΑΒΗΓΜΑ

ΧΟΡΟΓΡΑΦΙΑ

ΧΕΡΙΑ

αέρας

μυρωδιά
νός

νοσταλγία

δέντρο

φρεσκοκομμένο

κό φτες
πέ τρες
κο ρμός
φύ λ λα

ρυθμός ΓΕΛΙΟ

≈

ΘΟΡΥΒΟΣ

απόδραση έκρηξη ένωση ύπαρξη

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ

α π ο μ ά κ ρ υ ν σ η

μουσική

στιγμή

κέρατο κατσικιού

μνήμες ΝΕΡΟ μηχανή μάτι νερού

μαζί **μίσος**

βία είσοδος φεύγω

κραυγή όντα

Τρέλα

ΚΙΝΔΥΝΟΣ

ΕΚΣΤΑΣΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΣΤΩΝ

ΦΙΛΗ ΤΥΧΑΙΟ
ΦΤΥΑΡΙΑ ΠΑΡΟΡΜΗΣΗ

ΒΙΑΙΟ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΟ

παραμόρφωση

ΑΣΤΕΙΟ

ΣΤΑΤΙΚΟ

ΕΙΝΑΙ

άμυνα

ΑΥΤΟΑΜΥΝΑ

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΟ

πολυμορφία

Συνεργεία

α ρρώστια
κορμός
θραύσμι α
ίχνος

ΧΕΙΡΑΨΙΑ

χαζομάρα

αλλοπρόσαλλο

ΜΕΓΑΛΕΣ
ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ
ΣΑΚΟΥΛΕΣ

ΧΟΡΟΣ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟ

μόρια νερού κρούση ξαφνική φυγή μέθοδος

3. Συλλογική Συνθήκη: Παρεμβάσεις στον δημόσιο χώρο

Παρέμβαση εννοείται ως μία πράξη αυτοσχεδιασμού στον δημόσιο χώρο. Το δημόσιο δεν είναι δεδομένο εκ των προτέρων. Το Δημόσιο αναδύεται μόνο –και πάντα εκ νέου. Η επανοικειοποίηση του αστικού χώρου ενεργοποιεί τον δημόσιο χαρακτήρα του χώρου και την ελεύθερη χρήση του (πλατεία των Θορύβων). Το τυχαίο, το παράλογο, το απρόβλεπτο, εισβάλλουν με μια εξ ολοκλήρου ανάρμοστη και άτοπη χρήση του δημόσιου χώρου.

Με επινοητικότητα, με αυτοσχεδιασμό, η κοινότητα των συμμετεχόντων συμβάλλει στην εγκατάσταση νέων επικοινωνιακών μηχανισμών, μη λεκτικών, με τη σωματική παρουσία.

Με μια παιγνιώδη διάθεση, ένας νέος «τόπος» αναπλάθεται συλλογικά, εκτός τόπου και χρόνου. Μία αόρατη ανατροπή συντελείται, που παράγει παροδικές και αποσπασματικές δημόσιες σφαίρες. Οι πολιτικές του σώματος λειτουργούν ως πεδίο στο οποίο συμπλέκονται και αναιρούνται οι περιορισμοί, οι αρχές και τα κανονιστικά πρότυπα συμπεριφοράς.

Η κοινότητα/ομάδα μετασχηματίζεται με ενεργητικό τρόπο. Η «πληθυντική» παρουσία στον τόπο δεν συνδέεται με την κατάρτιση σε τεχνικές και μεθόδους, ούτε αποδόσεις δεξιοτεχνίας. Το ενδιαφέρον επικεντρώνεται στη διαδικασία και λιγότερο στο αποτέλεσμα. Σε πολλαπλούς ρόλους, ο καθένας ξεχωριστά και όλοι μαζί, καλείται να συμπεριλάβει και να ανταλλάξει με τα στοιχεία του τόπου. Να αφομοιώσει, να συνδιαμορφώσει τις «σχέσεις» (περαστικοί, επιμελήτρια της κρήνης, οι εργάτες της πλατείας των Θορύβων).

Προς Ιερό Νερό

(Όσιος Δαυίδ, Προφήτης Ηλίας, Φιάλη ναού παμμέγιστων ταξιαρχών)

To Holy Water

(Osios David, Prophet Elijah, Bottle of the Holy Church of the Archangels)

● Παράλληλα με τα τείχη Beside the walls

3. Collective Condition: Interventions in public space

Intervention is understood as an act of improvisation in public space. Public is not a given in advance. The Public notion emerges only -and always anew. The re-appropriation of urban space activates the space's public character and its free use (the Square of Noise). All that is accidental, irrational, unpredictable, invades with a completely inappropriate and absurd use of public space.

With ingenuity and improvisation, the community of participants contributes to the installation of new communication mechanisms, which are non-verbal and require physical presence.

In a playful mood, a new "topos" is rebuilt collectively, beyond space and time. An invisible upheaval takes place, producing transient and fragmented public spheres. The politics of the body function as a field in which restrictions, principles and regulatory standards of behavior are intertwined and negated.

The community / group is actively transformed. The "plural" presence in space is not connected with training in techniques and methods, nor with skilled performance. The focus lies in the process and less on the result. Through our multiple roles, each one individually and all together, we are called on to include and converse with the elements of the space. To assimilate, to jointly shape the "relationships" (passers-by, the fountain curator, the workers of the Square of Noises).

● Το ακατέργαστο Μνημείο
(Κήποι του Πασά, λαβύρινθος - κήποι του πασά σπηλιές)
The rough Monument
(Gardens of the Pasha, labyrinth - gardens of the pasha caves)

4. Συλλογική Επιτελεστική Συνθήκη

Το Ξέφωτο του δάσους στον Χορτιάτη / Τόπος της ποιητικής πράξης.
Ονειρική ποιητική *Περσόνα*.

Στην performance φτάνεις, δεν ξεκινάς.

Μέσα στο δημιουργικό πλαίσιο του εργαστηρίου το επιτελεστικό σώμα καλείται να αφεθεί στην ασυνείδητη πλευρά του εγώ, χωρίς διανοητικές παρεμβάσεις. Άλλωστε, η αληθινή γνώση δεν έρχεται μέσα από την ταύτιση με τον εαυτό μας, αλλά μέσα από το να γίνουμε αντικείμενο του εαυτού μας σε πραγματική βάση. Η ανάδυση της ασυνείδητης εικόνας, της ποιητικής *περσόνας*, είναι μια κίνηση γνώσης. Το σώμα αμφιταλαντεύεται μεταξύ πραγματικού, συμβολικού και φανταστικού, με τρόπο σουρεαλιστικό, χιουμοριστικό, βίαιο. Επιτελεί ασυνείδητα, μια μετάλλαξη του ονειρικού υποκειμένου και της ονειρικής αφήγησης. Συγ-κινησιακές πράξεις, χειρονομίες, κινήσεις, νεύματα, οδηγούν την ποίηση πίσω στο όνειρο. Στην ετερογένεια των σωμάτων αναδύονται οι έμφυλες ταυτότητες και διαφορές, με όλες τις παθιασμένες και ευάλωτες εντάσεις που τις διακρίνουν.

Μαίρη Ζυγούρη

4. Collective Performance Condition

The Clearing at the Hortiatis forest / The "locus" of poetic action.
A dream poetic *Persona*.

You finally reach a performance, you do not begin with one.

Within the creative framework of the workshop, the performance body is called on to give itself over to the unconscious side of the ego, with no intellectual interventions. After all, true knowledge does not come through identification with one's self, but through becoming the object of ourselves on a real basis. The emergence of the unconscious image, of the poetic *persona*, is an act of knowledge. The body oscillates between what is real, symbolic and imaginary, in a surreal, humorous, violent way. It unconsciously mutates the subject of the dream and the narrative of the dream. Co-kinetic and emotional gestures, movements, nods, lead poetry back to the dream. Gender identities and differences emerge in the heterogeneity of bodies, with all the passionate and vulnerable tensions that that distinguish them.

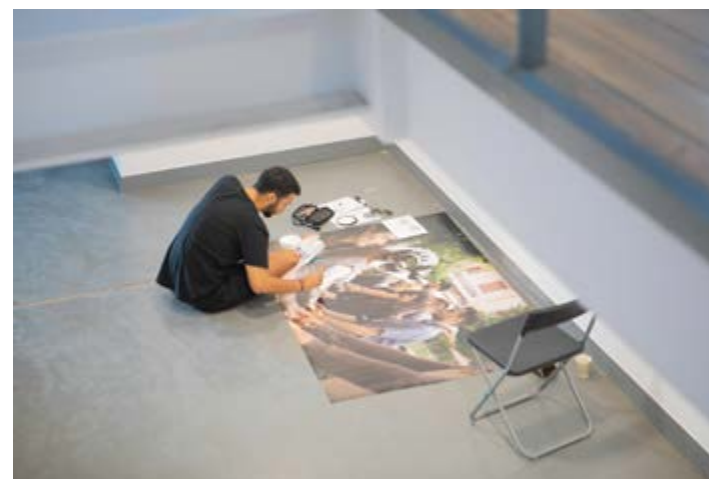
Mary Zygouri

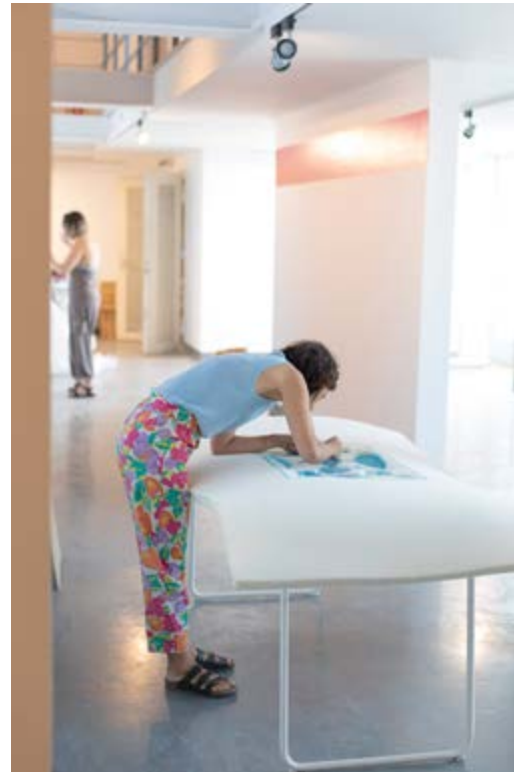

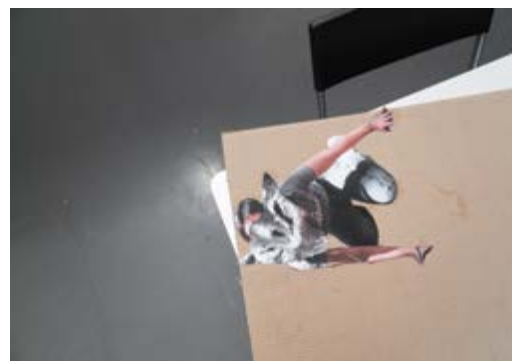
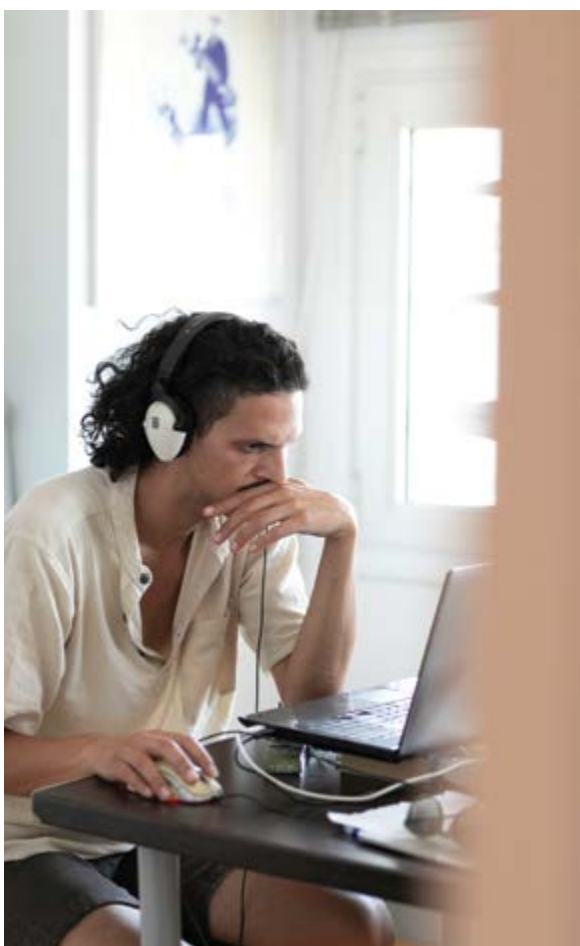

Ο εκθεσιακός χώρος ως κέλυφος
της δημιουργικής διαδικασίας
*The exhibition space as a shell of
creative process*

ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΕΣ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ
WORKSHOP
PARTICIPATING
ARTISTS

Νικολέττα

The memory of water / The fire of memory, 2020
Performance
Διάρκεια: 20'

Είναι βλέμματα που δεν χρειάζεται να υπάρχουν
και αν συνεχίζουν να κοιτάνε

βγάλε τους τα μάτια.

Το όνειρο
βουτιά στο ασυνείδητο
κολύμπι στις μνήμες

πνιγμός άλλοτε.

όμως θέλει απόφαση,
πράξη,
η ζωή.

Είχα ένα τέτοιο όνειρο που όλο
ερχόταν
και ήταν έτσι:

Πράξη πρώτη,

Κοιτώ το χώμα. Είναι νωπό.

από κάτω ζει ο πατέρας.

Πράξη δεύτερη,

Κοιτώ τον κόσμο
και ο κόσμος κοιτάζει εμένα πίσω.

καλούμαι αμέσως να σας πω,
όσα βράζω να μιλήσω
ή

όσα θέλετε να ακούσετε
από κόρη που θρηνεί

Πράξη τρίτη,

η μάνα
του πατέρα
η γυναίκα
το τέρας

με διακόπτει

διακόπτει τη ροή
διακόπτει το βλέμμα
ταράσσει το νερό

τώρα τα μάτια μας βρέθηκαν

το βλέμμα είναι η απόφαση

και επιλέγω τη βία.

τα χέρια κάνουνε τη πράξη.

Πήρα τα μάτια πίσω
ανήκουν σε εμένα
και τα κρατώ στα χέρια μου.

Ο κύκλος του θυμού έχει σπάσει.

όταν κάτι κρατάει πολύ γερά
και σαν νιώσεις ότι ριζώνεις σε χώμα
μαύρο

κόψ' το

μη μαραζώνεις

κόψε τη μνήμη να πας μπροστά
βγάλε τα μάτια
κάν' το με τα χέρια σου.

Και σαν ξυπνήσεις από τέτοιο όνειρο
κακό
πες του τα του νερού
να τρέξει να το πάρει μαζί του

να σβήσει η φωτιά της ανάμνησης.

Nicoletta

The memory of water / The fire of memory, 2020
Performance
Duration: 20'

*There are looks that need not exist
and if they keep looking*

pluck their eyes out.

Dream
a dive into the unconscious
a swim in memory

sometimes drowning.

but it requires resolve,
action,
life.

I had such a dream that kept coming
back
and it was thus:

First act,

I look at the ground. It is moist.
father lives underneath.

Second act,

I look at the world
and the world looks back at me.

I am immediately called to say,
all that I am burning to say to you
or
everything you want to hear
from a mourning daughter

Third act,
the mother

of the father
the woman
the beast

interrupts me

interrupts the flow
interrupts the look
shakes the water

now our eyes have met

our gaze is the decision

and I choose
violence.

hands make the act.

I took the eyes back
they belong to me
and I hold them in my hands.

The cycle of anger has broken.

*when something is holding on too
tight
and when you feel that you are
rooted in dark soil*

cut it

do not wither

*cut off memory and move on
pluck the eyes out
do it with your hands.*

*And when you wake up from such a
bad dream
tell it to the water
so that it can run and take it along*

to quench the fire of memory.

Κατερίνα Αναστασίου

Oneirata, 2020
Video-performance
Διάρκεια: 4' 11"

Δουλεύουμε και δημιουργούμε με ό,τι έχουμε μέσα μας. Μπορεί το όνειρο να είναι πέρα από τον συνειδητό έλεγχο μας, να μην έχει συνήθως την λογική αλληλουχία της φυσικής πραγματικότητας, δεν παύει όμως να είναι ένα «δημιούρημά» μας. Οι διάφορες καταστάσεις «κόβονται και ράβονται» από εμάς τους ίδιους και δημιουργούν ένα σενάριο. Τα όνειρα πιστεύω πως λειτουργούν ως παράθυρα στο μέσα μας. Νιώθω πως υπάρχουν πράγματα στο μυαλό μου που εγώ τα γνωρίζω, χωρίς να ξέρω ότι τα γνωρίζω. Απλά είναι εκεί. Ατελείωτες πληροφορίες που περιμένουν να αξιοποιηθούν στα όνειρά μου.

Η μετασηματιστική δύναμη της Τέχνης, αλλά και των ονείρων, η ανατροπή, η αίσθηση ότι μπορούν να συμβούν τα πάντα, όλα είναι δυνατά αλλά ταυτόχρονα και όλα διαλύονται, η κατάρνηση των ορίων, το αλλόκοτο, το παράλογο (στοιχεία που συναντάμε τόσο στην Τέχνη όσο και στα όνειρα), οδηγούν αβίαστα στην σκέψη πως τα όνειρα θα μπορούσαν να αποτελέσουν μία δεξαμενή, ένα πεδίο ιδεών, ικανά για αφύπνιση και ενεργοποίηση καλλιτεχνικών δημιουργημάτων.

Η πρόσκληση για έρευνα στον κόσμο των ονείρων αποτέλεσε πρόκληση από μόνη της, πολύ δε περισσότερο όταν πρόκειται για συλλογική δράση μέσω παρεμβάσεων στο αστικό τοπίο! Ήταν μία ευκαιρία για ενδοσκόπηση, εσωτερική εξερεύνηση, μία εκτόνωση των βαθύτερων και κρυφών μας σκέψεων στον δημόσιο χώρο και ακόμα μία επιβεβαίωση πως τα προσωπικά μας βιώματα μπορούν να αποτελέσουν την βασική μας έμπνευση.

Μπορεί να ήταν και μία ανάγκη αυτή η μεταφορά του ονείρου στην πραγματικότητα. Αυτή η αντιπαράθεση (προσωπικό-δημόσιο) λειτούργησε λυτρωτικά. Και τελικά, μετά από δύο εβδομάδες, πολύ γεμάτες, συναισθηματικά φορτισμένες και υπερδημιουργικές, στο εργαστήριο του Inspire Project με τίτλο Αρχαία Ονείρου, με τη Μαίρη Ζυγούρη, το νερό με βοήθησε να προχωρήσω, να συμφιλιωθώ και να μεταμορφώσω τον εφιάλτη σε όνειρο...

Katerina Anastasiou

Oneirata, 2020
Video-performance
Duration: 4' 11"

We work and create with whatever we have inside us. Dreams may be beyond our conscious control, they may not often have the logical sequence of natural reality - however, they are still our own 'creation'. We make up different situations to suit us and we create a scenario. I believe that dreams operate as windows from which we can peek inside ourselves. I believe that there are things in my mind that I am aware of, without actually 'knowing' it. They're just there. Endless stores of information, just waiting to be used in my dreams.

The transformative power that Art shares with dreams, the reversal, the feeling that anything can happen, that everything is possible and everything is falling apart, the abolition of boundaries, the sense of strangeness, of the absurd (all of which we encounter in Art as well as in dreams), lead naturally to the thought that dreams could become a reservoir, a field of ideas, that is capable of awakening and activating artistic creation.

The invitation to research the world of dreams was in itself a challenge, and even more so when it concerns collective action through interventions in the urban landscape! It was an occasion for introspection, for an internal quest, a release of our deeper, hidden thoughts in public - even reassurance that our personal experience can become the source of our inspiration.

This transfer of dream into reality could also have been a need. This confrontation (personal-public) was liberating. And finally, after two full, highly emotional and hyper-creative weeks, during the Inspire Project workshop entitled Dream Archives and shared with Mary Zygouri, water helped me move on, find reconciliation and transform my nightmare into a dream...

Μαρία Ανδρικοπούλου, Θανάσης Σαμπαζιώτης, Ειρήνη Φωτιάδη Ευσταθίου

Όταν κοντοστέκομαι, 2020
In situ ηχητική εγκατάσταση
Επαναλαμβανόμενο ηχητικό διάρκειας 5' 27"
Διαστάσεις εγκατάστασης: 290X250X240 εκ.

Αφορμή για το εν λόγω εικαστικό έργο αποτελούν αφενός η από κοινού παρατήρηση και καταγραφή ερεθισμάτων κατά τη διάρκεια περιπλανήσεων στο αστικό και φυσικό τοπίο της Θεσσαλονίκης κι αφετέρου η χρονικά παράλληλη καταγραφή ονείρων, στο πλαίσιο του εργαστηρίου.

Συνδιαμορφώθηκε μία ενιαία εικαστική γλώσσα με σκοπό την αναζήτηση των προσωπικών ορίων και θέσεων μεταξύ ιδιωτικού και δημόσιου χώρου, όπου το όνειρο -χωρίς οποιαδήποτε ψυχαναλυτική διάσταση- μελετάται ως προς τα μορφολογικά του χαρακτηριστικά. Εστιάζοντας κατά βάση στην αποσπασματική λεκτική, χωρική και χρονική ροή του, στοιχεία που συγκροτούν μια διαστρεβλωμένη πραγματικότητα, επιχειρείται μια αναγωγή στην καθημερινότητα.

_ Ήχος

Έχοντας ως αφετηρία την καταγραφή ηχητικών ερεθισμάτων κατά τη διάρκεια της περιπλάνησης συντίθεται αρχικά ένα ηχητικό κολάζ. Τα επιμέρους τμήματα, έπειτα από διαλογή και επεξεργασία, συνδέονται σε ένα παλμικό σύνολο. Τυχαίες εντάσεις αστικής συμπεριφοράς, σκηνοθετημένες κινήσεις και θραύσματα της οικιακής ρουτίνας συγκροτούν ήχους τοπίου οι οποίοι διακόπτονται περιοδικά από λεκτικά στοιχεία αυθόρμητων ή σκηνοθετημένων συζητήσεων, μοτίβα αποσπασματικής ενημέρωσης και αναγνώσεις διαδικτυακών πληροφοριών.

_ Χώρος

Παράλληλα, οριοθετείται ένας χώρος ακρόασης. Ο σχεδιασμός του αποκλίνει από τη γεωμετρική κανονικότητα του υφιστάμενου χώρου ενώ ταυτόχρονα λειτουργεί ως προέκτασή του. Μεταφέροντας στο εσωτερικό της έκθεσης εξωτερικές ηχητικές πληροφορίες συντίθεται ένα σκηνικό στα όρια του ανοικείου. Οι ήχοι, γρήγοροι στις εναλλαγές τους, βρίσκονται εξαρθρωμένοι από το αρχικό τους πλαίσιο, σε μια λογικά ασυνεχή χρονική ροή. Η κατασκευή μέσα από την οποία εκπέμπονται λειτουργεί ως σημείο στάσης για τον παρατηρητή που καλείται να την περιεργαστεί, να αναγνωρίσει εμπόδια, περάσματα και ήχους, εντείνοντας τις δυνατότητες προσέγγισης και αποστασιοποίησης.

Η συγκεκριμένη ηχο-χωρική εγκατάσταση ζητά από τον θεατή να ανακαλέσει την ηχητική επένδυση της καθημερινότητάς του, υπό όρους αποσπασματικότητας και τυχαιότητας της πληροφορίας, μέσα σε μία αμήχανη χωρική συνθήκη. Έχοντας ως δεδομένο την ποσοτικά υπέρογκη πληροφορία της καθημερινότητας τίθεται υπό συζήτηση η δυνατότητα υπεύθυνης στάσης απέναντί της. Με τους χωρικούς και χρονικούς περιορισμούς να θολώνουν περαιτέρω τα όρια του δημόσιου και του ιδιωτικού, τα όρια του οικείου και του ξένου, ο καθένας από εμάς συνεχώς διαπραγματεύεται την περιέργειά του και τη διάθεσή του να σταθεί, να περιεργαστεί, να κατανοήσει, να δράσει ή να αδιαφορήσει.

Maria Adrikopoulou, Thanasis Sampaziotis, Eirini Fotiadi Efstathiou

While I stand still and wait, 2020
In situ sound installation
Repeated 5' 27" sound message
Installation dimensions: 290X250X240 cm

The art work was inspired on one hand by the common observation and recording of stimuli during wanderings in the urban and natural landscape of Thessaloniki, and on the other by the parallel documentation of dreams, within the context of the workshop.

It was formed through a unified artistic language, aiming to investigate personal boundaries and positions between private and public space, where dreams are studied for their morphological features - and their psychoanalytical dimension. Focusing on the dream's fragmentary, verbal, spatial and temporal flow, elements that form a distorted reality, a reference to everyday life is attempted.

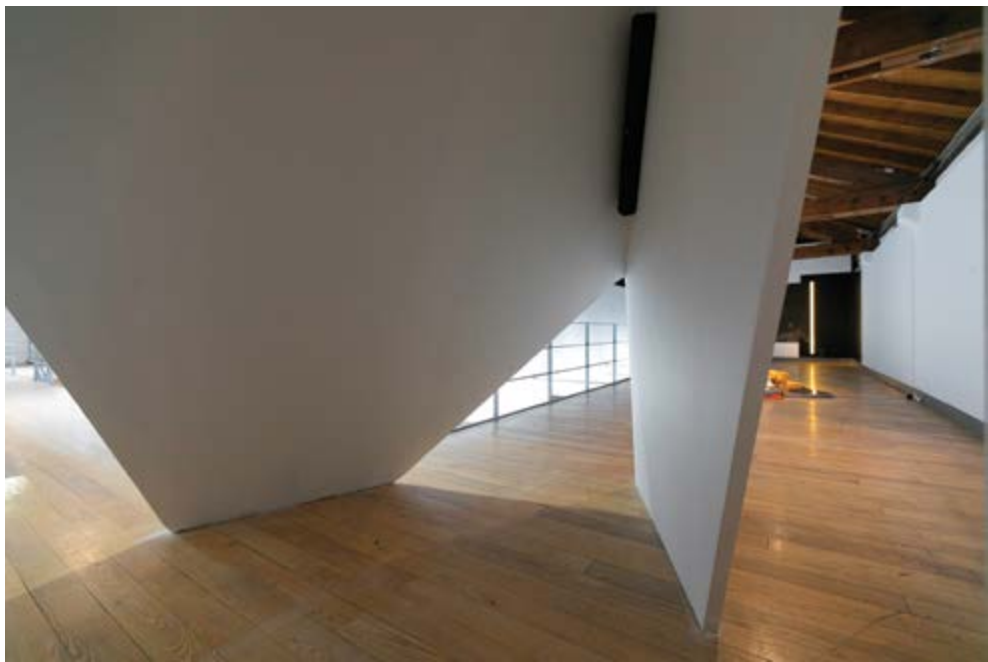
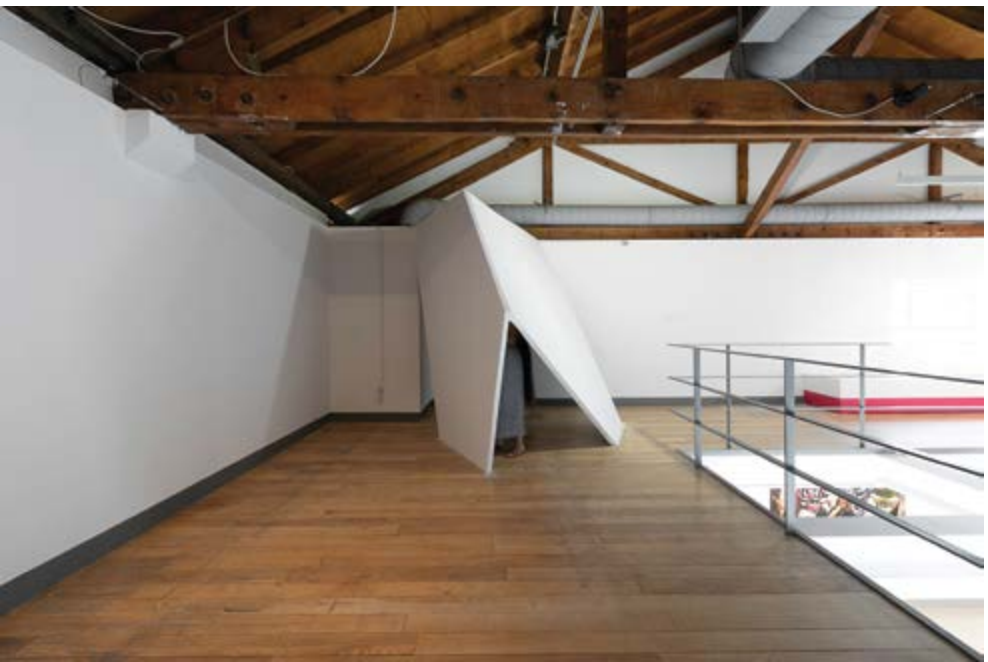
_ Sound

Departing from the recording of sound stimuli during our wandering, we first compose a sound collage. Individual parts are selected and elaborated and they are then combined into a pulsing whole. Random intense moments of urban behavior, directed movements and fragments of domestic routines formulate the sounds of a landscape which are periodically interrupted by verbal elements of spontaneous or directed discussions, by motifs of fragmentary information and reciting of information from the internet.

_ Space

A listening area is also demarcated. Its design diverges from the geometric regularity of existing space, while also operating as its extension. By transferring external sound information to the exhibition's interior, a scene of uncanny ordinariness is composed. Sounds, swift in their changes, are dislocated from their initial context, in a rationally non-continuous time flow. The construction, through which they are broadcast, functions as a stopping point for the observer who is invited to delve into it, to recognize obstacles, passages and sounds, increasing possibilities for approach and detachment.

The specific sound-spatial installation calls on the viewer to recall the soundtrack of their own everyday life through an awkward spatial condition, in terms of fragmentation and randomness. Given the excessive volume of information in everyday life, there is the discussion for the possibility of holding a responsible stance before it all. As the spatial and temporal restrictions are blurring the boundaries between the public and private, between the familiar and the foreign, each one of us is constantly debating with their curiosity and their interest to stand, to scrutinize, to understand, to act or to ignore.

Ζωή Αντύπα

Αδέσποτο, 2020
Performance
Διάρκεια: 4 ώρες

Τυφλό και αδέσποτο, έρπεται αργά, ψηλαφίζοντας όλα όσα το περιβάλλουν. Το ένστικτό του ορίζει την πορεία που θα ακολουθήσει και επειδή αυτό είναι ανεξάντλητο, το αδέσποτο περιφέρεται συνεχώς. Η φωλιά του αποτελεί περισσότερο μια νοητική κατασκευή του ίδιου παρά κάτι το φυσικό και εκεί αναπαύεται για λίγο, έως ότου ξεκινήσει πάλι να προσεγγίζει τα πλάσματα γύρω του. Επιθυμεί μια επαφή χωρίς αποστάσεις. Αναζητά μια επικοινωνία για την οποία δεν απαιτούνται οι βασικές αισθήσεις.

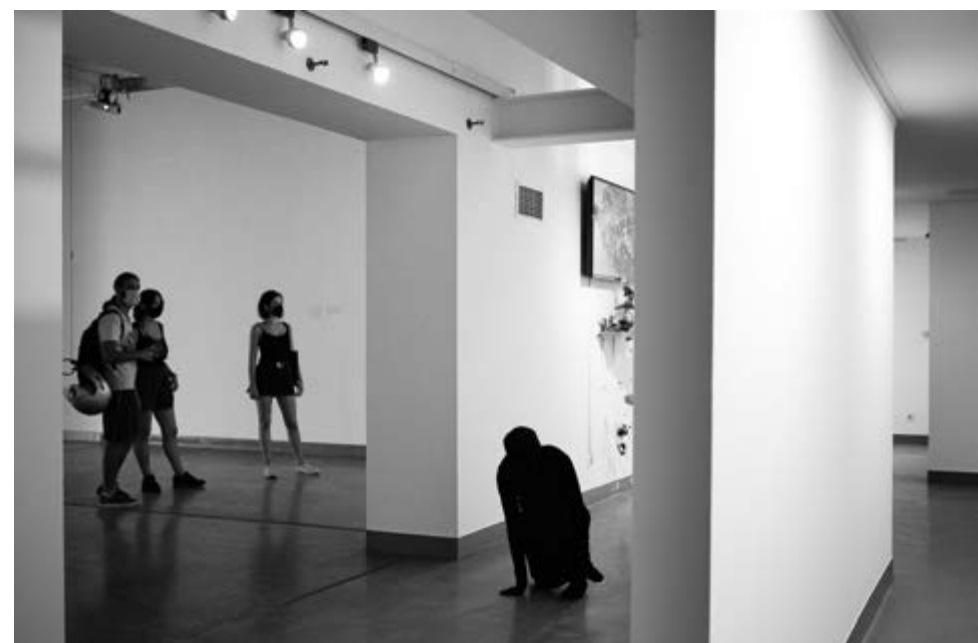
Το Αδέσποτο προέκυψε κατά την διάρκεια ομαδικής δράσης στο πλαίσιο του εργαστηρίου του Inspire Project, σκοπό της οποίας αποτελούσε η σύνθεση μιας περσόνας και η αλληλεπίδραση της με το περιβάλλον. Η δημιουργία της περσόνας προϋποθέτει μια διαδικασία μεταμόρφωσης, η οποία σχετίζεται άμεσα με το όνειρο. Η μεταμόρφωση τόσο στο όνειρο, όσο και στην πραγματικότητα, συνιστά μια δίοδο για την κατανόηση του εαυτού και κατ' επέκταση του κόσμου μέσα από διαφορετικά φίλτρα.

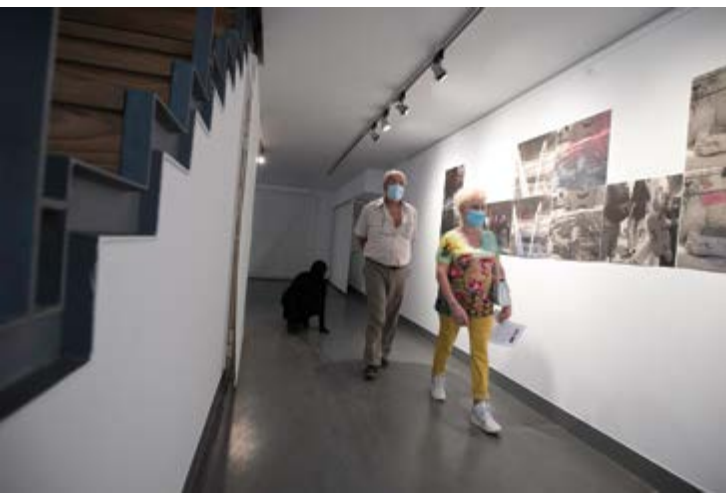
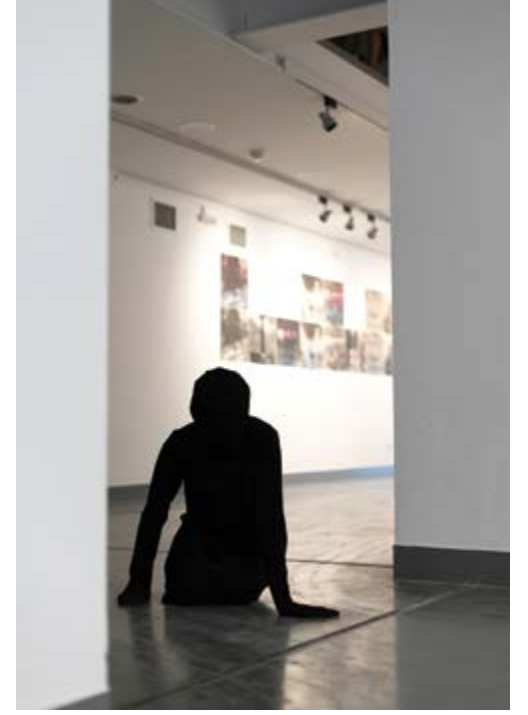
Zoi Antypa

Stray, 2020
Performance
Duration: 4 hours

Blind and stray, it crawls slowly, feeling all that surrounds it. Its instinct defines its course and because it is endless, the stray keeps on wandering. Its nest is more its own mental construction, instead of something natural. It rests there for a while, then starts off again, approaching the creatures around it. It seeks communication which does not require the basic senses.

The 'Stray' project came into being during a group effort, within the context of the Inspire Project workshop. It intended to compose a persona and its interaction with the environment. The creation of a persona presupposes a transformation procedure which is directly linked to the dream. The transformation that takes place in the dream as well as in reality constitutes a path towards self-understanding, and therefore understanding the world through different filters.

Νίκος Ευσταθουλίδης

Brave as a noun, 2020
Εγκατάσταση

Ένα βίαιο όνειρο. Ένα όνειρο που κατά την διάρκειά του μπόρεσα να ξεσπάσω και να βγω από την αδράνεια που περικλείει τη ζωή μου. Ένα όνειρο που δεν με έκανε γενναίότερο και που δεν μπόρεσε να με αφήσει μόνο ή να μου δείξει τρόπο για μια έντιμη διαφυγή, πράγμα που συνεχίζει να με στενοχωρεί. Ο κόσμος θα ήταν διαφορετικός αν σηκώναμε τους γενναίους από το κρεβάτι. Δεν είμαι σίγουρος ακόμα αν είμαι γενναίος όσο ένα ουσιαστικό ή αν απλά δεν έχω βρει ένα ουσιαστικό για να περιγράψω την γενναιότητά μου.

Nikos Efstathoulidis

Brave as a noun, 2020
Installation

A violent dream. A dream during which I was able to let loose and come out of the torpor surrounding my life. A dream which did not make me braver and could not leave me alone or show me the way to an honorable escape - this continues to make me sad. The world would be different if we could get the brave out of their beds. I am not yet sure if I am brave as a noun or if I have just not found yet a noun to describe my braveness.

Ανό Θεοδώρογλου

Προϊστορικά Τέρατα/Τριανταφυλλίες Στιγμές, 2020
Εγκατάσταση και βιντεοπροβολή
Διάρκεια: 7' 02"

Μία μοναχική ανάβαση, σαν όνειρο. «Κλεμμένα» αποτυπώματα από τις πέτρες ενός μυστηριώδους μνημείου. Απομεινάρια φυσικής ζωής ανάκατα με τεχνητά μικροαντικείμενα και μπιχλιμπίδια. Ένας αφιερωματικός βωμός σε έναν κόκκινο Κύκλωπα: ένα παιχνίδι με μπλεγμένους συνειρμούς παράλληλο, με την ανάβαση και αυτό, σαν όνειρο. Ένα όνειρο που περιλαμβάνει το παρελθόν, τις καταβολές και το οικείο. Αναμειγνύει αυτό το παρελθόν με δυναμικές και επιθυμίες του παρόντος, ελπίζοντας πως θα δημιουργήσει τις βάσεις για ένα μέλλον, σαν όνειρο και αυτό. Παράδοξο όνειρο αλλά λυτρωτικό, σαν μια μοναχική ανάβαση.

Ano Theodoroglou

Prehistoric Monsters/Rosy Moments, 2020
Installation and video screening
Duration: 7' 02"

A lonely ascent, like a dream. "Stolen" fingerprints from the stones of a mysterious monument. Remnants of natural life, mixed with artificial knickknacks. An altar dedicated to a red Cyclops: a game with mingled associations, also ascending, like a dream. A dream including the past, our origins and familiarity. It mixes this past with the dynamics and desires of the present, hoping that it will create the base for a future, which also resembles a dream. A strange dream, but redemptive, like a lonely ascent.

Χριστίνα Καπετάνιου

Μάτι, 2020

Βίντεο-εγκατάσταση, μεμβράνη καθρέφτης, σύρματα, ύφασμα, ακρυλικά, κεράτινοι ιστοί
Μεταβλητές διαστάσεις

Το έργο «Μάτι» της Καπετάνιου Χριστίνας, δημιουργημένο από συνδυασμό εικαστικών μέσων, αποτελεί μια διαδραστική εγκατάσταση που μιλά για την συνειδητοποίηση της πολυμορφίας των υπάρξεων στη συνάντησή τους σε κάποιο κοινό μάτι. Το «Μάτι» δημιουργεί ένα περιβάλλον μέσω βίντεο-προβολής επάνω σε μια χειροποίητη κατασκευή με ζωγραφικά στοιχεία και τυπώματα. Αυτό το περιβάλλον αντανακλά και διαθλά δεσμίδες φωτός στον χώρο.

Μια ύπαρξη είναι ένα περιβάλλον νερού και συνεπώς ένα περιβάλλον πολυμορφίας. Υπάρχουν αόρατα περιβάλλοντα νερού που ρέουν υπογείως που όμως γίνονται ορατά μέσω των ματιών τους. Γεννημένο μέσα από ρωγμές της επιφάνειας, κάθε μάτι νερού αποτελεί ίχνος της ύπαρξής του, αποτύπωμα του περάσματός του. Έτσι, το μη ορατό καθίσταται ορατό, το μέσα ξεπερνά την επιφάνεια.

Αντίστοιχα, το «είναι» κάθε ύπαρξης γεννά το μάτι του πέρα από την επιφάνεια του «φαίνεσθαι». Το μάτι της ύπαρξης είναι το ίχνος της αληθινής υπόστασής της με το οποίο θα διαδράσει η ίδια αλλά και οι άλλες υπάρξεις.

Οι υπάρξεις σε έναν κόσμο αντικατοπτρισμένων ειδώλων σπάνε αυτό το φιλμ του καθρέφτη για να βγουν μέσα από την ίδια ρωγμή ώστε να βρεθούν στο ίδιο μάτι της ένωσής τους και των αληθειών τους. Το «Μάτι», λοιπόν, είναι το ίχνος της συνάντησης των «είναι» δύο υπάρξεων, αυτό της συνειδητοποίησης της πολυμορφίας τους και στην ένωση.

Στο «Μάτι» της συνάντησης των «είναι», η κυκλικότητα αναιρεί τη διφυή φύση όπως το φως τις αιχμηρές γωνίες.

Κατακλυσμένοι από κυκλικές ροές πολυμορφίας, οι θεατές ενεργοποιούν συναισθηματικά αποτυπώματα μνημών αντίστοιχων εμπειριών. Μια ολιστική εμπειρία μυαλού και σώματος που δύναται να τροποποιήσει τα συναισθηματικά αποτυπώματα των μνημών των θεατών και συνάμα, τις συμπεριφοριστικές τους αποκρίσεις.

Η λειτουργία ενός τέτοιου ματιού- ίχνους που διαμορφώνει δυνατότητες για συνεχή γίνεσθαι είναι η διάδραση με την πολυμορφία, αυτή η συνεχής κυκλικότητα.

Christina Kapetaniou

Eye, 2020
Video-installation, mirror sticker, wires, fabric, acrylics, hair strands
Variable dimensions

Christina Kapetaniou's artwork "Eye" created from the combination of visual media is an interactive installation that talks about the realization of existences' multiformity in their meeting in some common eye. The "Eye" creates an environment through video-projection on a handmade construction with painting elements and imprints. This environment reflects and refracts light beams into the area.

An existence is a water environment, and thus, an environment of multiformity. There are invisible water environments which pass underground, but they become visible through their eyes. Born from the cracks in the surface, every water eye is the trace of such existences, the imprint of their passing. So, the unseen becomes seeable, the inside comes out of the surface.

Respectively, the self of an existence brings forth their eye from the surface of their persona. The eye of an existence is the trace of their real hypostasis with which the same the existence as well as other ones will interact.

In a world of reflected idols, existences break this mirror film to exit from the same crack, to meet in the same eye of their connection and their truths. Thus, the "Eye" is the trace of the meeting of "selves" of two existences, this trace of the realization of their multiformity even in their connection.

In the "Eye" of the meeting of selves, the circularity effaces the duality as the light erases sharp edges.

Getting immersed of circular flows of multiformity, viewers activate emotional imprints of memories of analogous experiences. A holistic experience of mind and body which can transform emotional imprints of viewers memories, and simultaneously their behavioural responses.

The function of such an "Eye"- trace, which shapes possibilities for constant becoming, is the interaction with multiformity, the continuous circularity.

Γιώργος Μιχαλόπουλος

Το όνειρο ενός Γελοίου, 2020

Εγκατάσταση, υπνόσακοι, ρούχα, μέταλλο, μονωτικό υλικό, τσιμέντο, κώνος οδικής σήμανσης, οθόνη 17" σε λειτουργία κ.ά. σε πάνελ ανοξείδωτου μετάλλου
Διαστάσεις: 220X110X28 εκ.

Η εγκατάσταση με τίτλο «Το όνειρο ενός γελοίου» αποτελείται από αντικείμενα και υλικά τα οποία αγοράστηκαν ή περισυλλέχθηκαν λόγω των ιδιαίτερων ιδιοτήτων τους (χρώμα, σχήμα, υφή, υλικό, χρήση, προέλευση, σημασία κ.λπ.). Τα υλικά ενσωματώνονται, συντίθενται και μεταπλάθονται δημιουργώντας μια ποίηση της ύλης και των αντικειμένων, ανοιχτή σε ερμηνεία από τον θεατή.

Το υπόστρωμα του έργου συγκροτείται από επιφάνειες ανοξείδωτου μετάλλου, ενός σκληρού βιομηχανικού υλικού, το οποίο στην προκειμένη περίπτωση, λειτουργεί ως κάτοπτρο (μέταλλο - καθρέπτης), στο ένα του μέρος διαυγές και θολό, στο άλλο. Το μέγεθος της φόρμας του παραπέμπει σε αυτήν του κρεβατιού. Επάνω σε αυτή την ψυχρή επιφάνεια τοποθετούνται θερμοί υπνόσακοι με μια αγωνιώδη μάλλον μορφή, τεντωμένοι και συμπιεσμένοι από μεταλλικά κομμάτια και λοιπά υλικά. Ο υπνόσακος, ένα υφασμάτινο κάλυμμα, αποτελεί έναν χώρο προορισμένο για το σώμα, με πρωταρχικό σκοπό την παροχή προστασίας μέσω της θερμικής μόνωσης και του αδιάβροχου υφάσματός του, ώστε να κοιμηθεί κανείς σε εξωτερικούς και ανοίκειους χώρους.

Τα «επεισόδια» των υπνόσακων φέρνουν συνειρμούς ενός σώματος «κατακερματισμένου», που ασφυκτιά. Η έννοια της επικοινωνίας (σώμα καλυμμένο-μονωμένο, απομόνωση ή προστασία) όσο και αυτή της διαδρομής-πορείας (θραύσματα οδικής σήμανσης κ.ά.) αποτελούν για εμένα ποιητικούς συνειρμούς υπαρξιακής ανησυχίας. Το σώμα απουσιάζει αλλά η σωματικότητα και το ίχνος του ενυπάρχουν στην σύνθεση.

Μία κουβαριασμένη μπλούζα πέτρωσε ποτισμένη με μονωτικό υλικό και τσιμέντο. Ένα κομμάτι από φρεάτιο και ένα κομμάτι πίσσας δρόμου τοποθετημένα πάνω σε σόλες παπουτσιών ενσωματώνονται ως θραύσματα της διαδρομής. Ένας κώνος οδικής σήμανσης, σύμβολο κινδύνου και οριοθέτησης στον δρόμο, στέκει στο ακριανό σημείο της εγκατάστασης, παραβιασμένος ή πλακωμένος, υποβαστάζοντας μια οθόνη 17" σε λειτουργία. Χάρη στον κώνο, η αντανάκλαση της οθόνης γίνεται ορατή. Το βίντεο, την αντανάκλαση του οποίου παρατηρούμε στην μεταλλική επιφάνεια, αποτελεί ένα κομμάτι από μια δράση που πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο του εργαστηρίου. Σε αυτήν τη δράση, ο κάθε ένας από εμάς καλέστηκε να διασχίσει μια μικρή διαδρομή εντός μιας σπηλιάς αντιμετωπίζοντάς την ως έναν προσωπικό χώρο-ονειρικό χώρο: με ένα μπλε σπρέι σηματοδύω όλα τα σκουπίδια και εναπολείμματα που συναντώ και τα μαζεύω σε μια σακούλα σκουπιδιών προσπαθώντας να καθαρίσω αυτόν τον «εσωτερικό» χώρο. Η οθόνη (και η δράση που απεικονίζει) ενσωματώνεται καλυμμένη από ρούχα και ένα τσαλακωμένο μέταλλο. Με αυτόν τον τρόπο παρατίθεται ως «εσωτερική».

Ο τίτλος του έργου «Το όνειρο ενός γελοίου», δανεισμένος από το βιβλίο του Φ. Ντοστογιέφσκι, δεν χρησιμοποιείται για να περιγράψει ή να εξηγήσει το έργο αλλά για να συνομιλήσει δημιουργικά όπως ακριβώς τοποθετείται ένα αντικείμενο δίπλα σε ένα άλλο.

Giorgos Michalopoulos

The dream of a ridiculous man, 2020

Installation, sleeping bags, clothes, metal, insulation material, cement, traffic cone, 17" functioning screen etc. on stainless steel panel.

Dimensions: 220X110X28 cm

The installation entitled "The dream of a ridiculous man" is composed of objects and materials bought or collected due to their specific attributes (color, shape, texture, material, use, provenance, significance, etc.). Materials are incorporated, composed and transformed, creating poetry on matter and objects which is open to interpretation by the viewer.

The sub-stratum of this work is made of stainless steel surfaces in a tough industrial material which functions here as a mirror (a metal mirror) which is clear on one side and blurry on the other. The size of its form alludes to the size of a bed. On this cold surface are placed warm sleeping bags, in a rather agonizing setup, stretched and compressed by metal pieces and other materials. The sleeping bag, a cloth cover-up, is a space intended for the body, primarily aiming to protect it through the thermal insulation and the waterproof fabric, so that one can sleep at outside and unfamiliar areas.

The "incidents" of the sleeping bags evoke associations of a "fragmented", suffocating body. The notion of communication (covered-insulated body, isolation or protection), as well as the notion of the course-journey (fragments of road markings, etc.) are to me poetic connotations of existential angst. The body is absent but corporality and its trace are inherent in the composition.

A tangled shirt was stiffened, drenched in insulating material and cement. The piece from a manhole and from road bitumen placed on shoe soles are incorporated as fragments of the route. A traffic cone, symbol of danger and demarcation on the road, stands at the edge of the project, violated or squashed, supporting a 17" screen still functioning. Thanks to the cone, the reflection of the screen becomes visible. The video, whose reflection we observe on the metal surface, is part of an action realized within the context of the project. In this action, where my piece is projected, we each had to trace a small route inside a cave, considering it as our personal space-dream space. With some blue spray paint, I am tagging all garbage and residue I meet and I collect them in a trash bag, trying to clean this 'interior' space. The screen (and the action it depicts) is incorporated covered by clothes and a twisted piece of metal. It is therefore placed as "internal".

Κατερίνα Μόσχου

Εγώ, η γλυκυτάτη, 2020

Εγκατάσταση (αναφορές: Silvia Federici «Το κυνήγι των μαγισσών χθες και σήμερα», Εκδόσεις των Ξένων, 2019, και Κρήνες, εκδόσεις MIET, 2020)

Διάρκεια βίντεο: 30' (loop)

βρέθηκα σε μια πλατεία
άγνωστη εκτεθειμένη από όλες τις
πλευρές

το σώμα φορτωμένο
περίμενα ώρες μπροστά στη βρύση

άλλαξα και πάλι ρούχα
ξαναπήγα
τα χέρια μου ήταν ελεύθερα
συνομιλούσα
με το στόμιο της βρύσης

φόρεσα
το προσωπίο πέρασα μέσα από
την πλατεία

δεν ήθελα να δω
τα πρόσωπά τους

κρύφτηκα
γρήγορα στην ανοιχτή ντουλάπα
άλλαξα και πάλι ρούχα

μπροστά
στην κρήνη μου στεκόμουν όρθια

η κρήνη πια δεν έχει νερό
την στόλισα πέταξε τα φύλλα

ΕΓΩ Η ΓΛΥΚΥΤΑΤΗ ΠΕΡΙΜΕΝΑ

οι γυναίκες δεν συναντιούνται
πια εδώ ίσως δεν υπάρχουν πια
μάγισσες

άλλαξα και πάλι ρούχα
είμαι καθιστή

εδώ το όνειρο ολοκληρώνεται
το κυνήγι συνεχίζεται

δεν με φωτογράφισε κανείς

δεν με φωτογράφισε κανείς

δεν με φωτογράφισε κανείς

εγώ η γλυκυτάτη φοράω το
προσωπίο μου
και ψάχνω ακόμα για νερό

Katerina Moschou

I, his dearest, 2020

Installation (references to Sylvia Federici, *WITCHES, WITCH-HUNTING AND WOMEN*, PM Press, 2018, Krenes, *Afelia* series, MIET Publications, 2020)

Video duration: 30' (loop)

I found myself in a square
unknown exposed from all
sides
my body burdened
I waited for hours at the fountain

I changed clothes again
I went back
my hands were free
I conversed
with the mouth of the fountain
I wore
my mask I crossed the
square
did not want to see
their faces
I hid
quickly in the open closet
changed my clothes again
I stood
in front of my fountain

the fountain does not have any more
water
I adorned it it shed its leaves

I, HIS DEAREST, WAITED
women don't meet
here any more maybe there are no
more witches

changed my clothes again
I am seated

here the dream is complete
the hunt goes on

no one took my picture

no one took my picture

no one took my picture

I, his dearest, put on
my mask
and am still looking for water

Σόφη Μουτάφη

*'limen', meaning a threshold**, 2020

Εγκατάσταση

Φωτογραφία & βιντεοσκόπηση: Στέφανος Τσακίρης

Μοντάζ: Σωτήρης Δημητρόπουλος

Το έργο «*limen*», meaning a threshold αποτελείται από ένα βίντεο και μία φωτογραφία τοποθετημένα με τέτοιο τρόπο ώστε να το βλέπει ο θεατής πανοραμικά. Και στις δύο περιπτώσεις το σώμα παίρνει την θέση πηγής (ένα συντριβάνι στην προκειμένη περίπτωση). Ισορροπώντας ανάμεσα στο όνειρο και στην πραγματικότητα, στο στατικό και στο τρεχούμενο, δίνεται η μεταμόρφωση του σώματος. Το σώμα παύει να είναι απλώς ένα σώμα και μετατρέπεται σε πηγή. Το *limen* αναφέρεται στη θεωρία του liminality (μετάβαση/κατώφλι) του Victor Turner, ο οποίος μελέτησε τις διαβατήριες τελετουργίες.

*Threshold=Κατώφλι/Όριο

Sofi Moutafi

"limen", meaning a threshold, 2020

Installation

Photography & video: Stefanos Tsakiris

Editing: Sotiris Dimitropoulos

The project *limen*, meaning "a threshold" is composed of a video and a photograph placed in such a manner so that the spectator can see them panoramically. In both cases, the body becomes a source (in this case a fountain). The body is transformed through the balance between dream and reality, between what is static and what is moving. The body is no longer just a body, but is transformed into a fountain.

Limen refers to the theory of liminality (transition/threshold) by Victor Turner, who studied the rites of passage.

Στεφανία Πατρικίου

Object A, 2020

Βίντεο-εγκατάσταση, ψηφιακή και μεταξοτυπική εκτύπωση
Διάρκεια: 30' (loop)

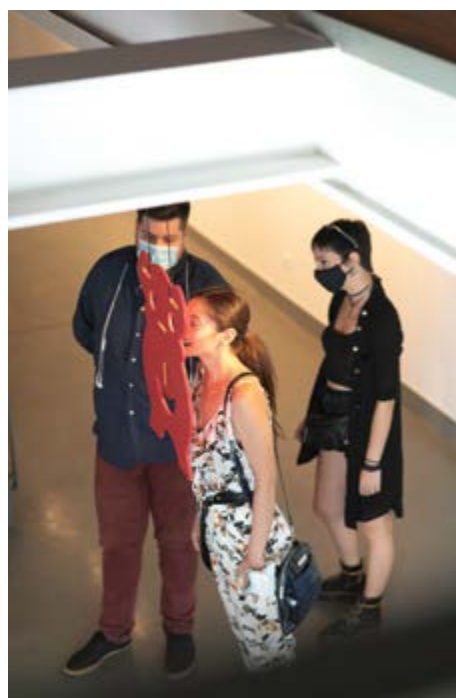
Το «αντικείμενο Α», το λακανικό αντικείμενο που προσπαθεί να ορίσει η γυναίκα, το αντικείμενο που με ταξίδεψε σε ονειρικούς τόπους και σε νέους εικαστικούς δρόμους, όρισε το εικαστικό αποτέλεσμα και εν τέλει και εμένα την ίδια. Με την βοήθειά του, έγινα και εγώ «ζωντανό» αντικείμενο.

Stefania Patrikiou

Object A, 2020

Video-installation, digital and silkscreen print
Duration: 30' (loop)

'Object A', the Lacanian object that the woman tries to define, the object that has carried me to places of dreams and new artistic paths, has defined the artistic result and, indeed, my own self. With its help, I also became a 'living' object.

Γεωργία Πιλάλη

In here somewhere, 2020

Ψηφιακή εκτύπωση, ανοξείδωτο μέταλλο, λαδομπογιά, φωτισωλήνας led

«Πάλι είδα το ίδιο όνειρο. Πάλι ξύπνησα από αυτό».

Georgia Pilali

In here somewhere, 2020

Digital print, stainless steel, oil-based paint, led light tube

"I had the same dream again. I did wake up from this again".

Κωνσταντίνος Τερζής

Χαρούμενοι Εφιάλτες, 2020
Ακρυλικά σε ψηφιακή εκτύπωση
125X188 εκ.

Προδοσία, 2020
Ψηφιακή εκτύπωση
70X50 εκ.

Η στιγμή που δύο εφιάλτες ελευθερώνονται, παίρνουν μορφή και συναντιούνται.

Constantinos Terzis

Happy Nightmares, 2020
Acrylic paint on digital print
125X188 cm

Betrayal, 2020
Digital print
70X50 cm

The moment when two nightmares are set free, take form and meet.

Αναστασία Τσαλπατούρου

Άκτιστο φως, 2020
Βίντεο-performance, εγκατάσταση
Διάρκεια: 2' 16"

Η συγχώνευση του διαλογισμού και άλλων παρόμοιων πρακτικών στα εικαστικά θα μπορούσε να ανοίξει το άτομο σε νέα διανοητικά μονοπάτια. Η διάδραση με ήχο και εικόνα με τον προσωπικό, αισθαντικό και πολυεπίπεδο τρόπο που δημιουργείται κατά την ώρα του διαλογισμού, ίσως να οδηγούσε σε μια σταδιακή απαγκίστρωση, σίγουρα υποκειμενική αλλά υπαρκτή, από μια παγιωμένη και προκαθορισμένη αντίληψη της πραγματικότητας, της εκάστοτε πραγματικότητας. Ολόκληρη η σύνθεση συνολικά είναι μια απόπειρα απεικόνισης της εγγενούς συλλογικής επιθυμίας για το ακατάληπτο βίωμα. Η αναπαράσταση του ονείρου όταν η εμπειρία του ατόμου διαφωτίζεται και απελευθερώνεται. Το φως και η φωνή καθοδηγεί ως σύμβολο της υπέρ του λόγου συνειδητότητας στην εξιλέωση του σώματος από τα δεσμά της ύλης που έχει αρχή και τέλος. Τα εναπομείναντα θραύσματα είναι η ανάκληση μιας ψευδαισθητικής κοσμοθεώρησης.

Anastasia Tsalpatourou

Uncreated light, 2020
Video-performance, installation
Duration: 2' 16"

The merging of meditation and other similar practices in artistic creation could make us be more open to new mental paths. The interaction of sound and image with the personal, sensory and multi-level manner of its creation during meditation, could lead to a gradual disengagement, definitely subjective but real, from a fixed and predetermined notion of reality, of each reality.

The entire composition attempts to depict the inherent collective desire for an incomprehensible experience. The representation of the dream when the person's experience is enlightened and liberated. Light and voice become the guides, as symbols of the conscious mind in favor of reason, towards the redemption of the body from the bonds of matter, which has a beginning and an end. The remaining fragments recall an illusory view of the world.

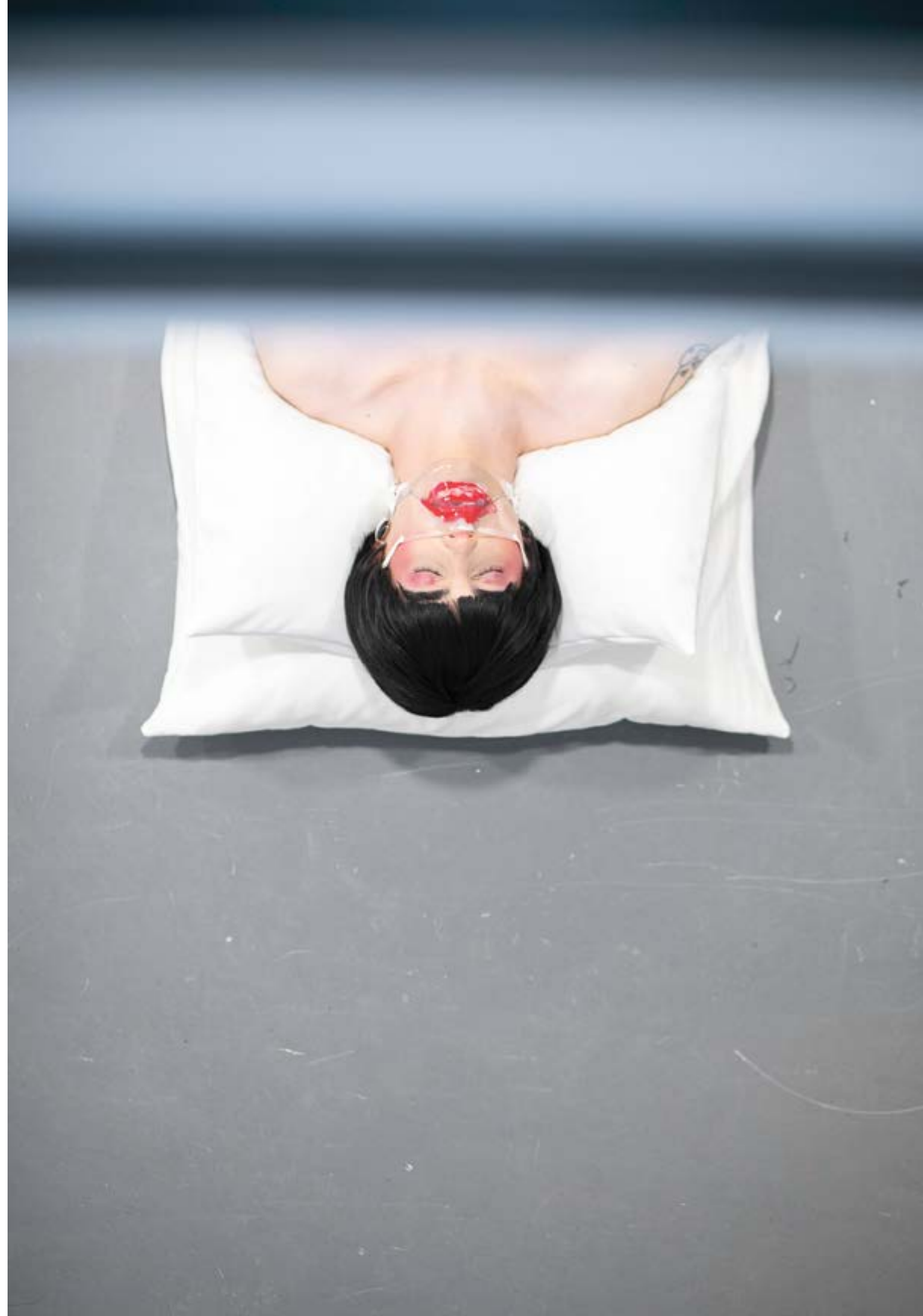

Φουστί Λαμέ

Paula & Millo,
Performance και εγκατάσταση, 2020

Fousti Lamé

Paula & Millo,
Performance and installation, 2020

Δήμητρα Χαριζάνη

Overwhelming, 2020
Βίντεο-εγκατάσταση
Διάρκεια: 2' 37"

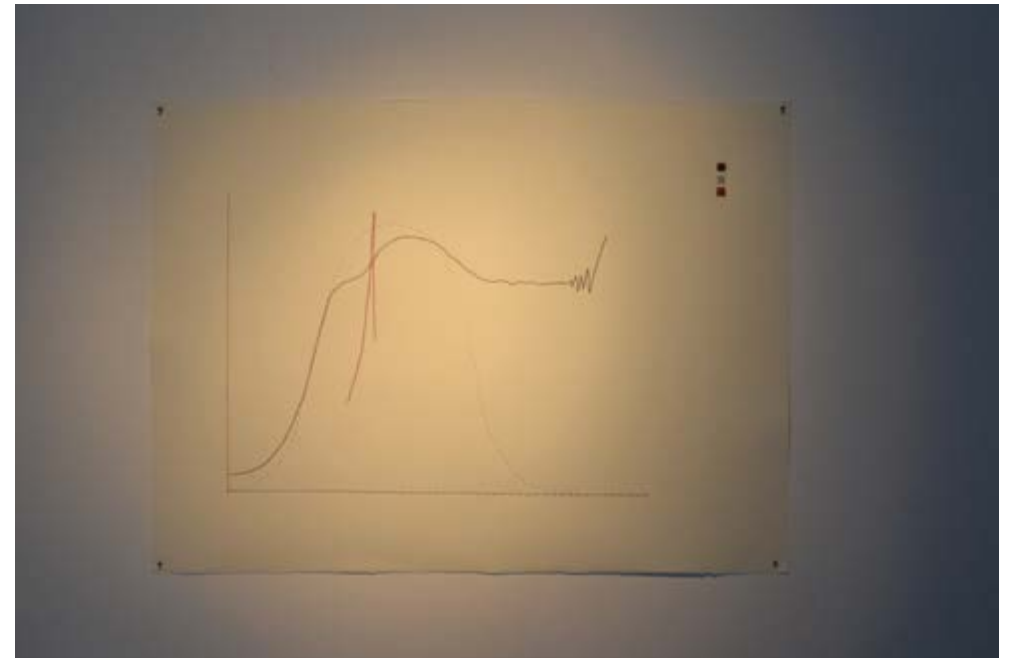
–«*Overwhelming* [όβεργουέλμινγκ]» σημαίνει, ίσως, καθηλωτικό ή ακατανίκητο ή συγκλονιστικό ή αφοπλιστικά έντονο ή όλα αυτά μαζί, συν μερικά ακόμα–
Η εικαστική βίντεο-εγκατάσταση που παρουσιάζεται αποτελεί τεκμήριο της αυτοσχεδιαστικής βιωματικής δράσης που ξετυλίχτηκε κατά τη διάρκεια του εργαστηρίου του Inspire Project 2020.

Ξεκλώνοντας δομικά εργαλεία από τη κινηματογραφική σύνθεση του Ονείρου και πλάνα από τη μη σκηνοθετημένη διάδραση των συμμετεχόντων μονταρίστηκε ένα εικαστικό βίντεο, με σκοπό τη μεταβίβαση του βιώματος της εικαστικού, μέσα από τα φίλτρα της συναισθηματικής και κοινωνικής της νοημοσύνης.

Το έργο εστιάζει στο αίσθημα της έντασης που προκύπτει από τη συνεχή προσπάθεια συγχρονισμού με τον εαυτό, με την κοινότητα και με το προσωρινό της στιγμής.

Είναι όβεργουέλμινγκ να υπάρχω σε σχέση με τον κόσμο, και είναι οβεργουέλμινγκ να υπάρχω απομονωμένη από αυτόν. Είναι όβεργουέλμινγκ να αναρωτιέμαι αν είμαι αρκετή, και είναι όβεργουέλμινγκ να αναρωτιέμαι αν είμαι «πολλή» για να χωρέσω και να ανήκω. Είναι όβεργουέλμινγκ να μην έχω βάση, ρίζες, ασφάλεια και σταθερότητα αλλά είναι όβεργουέλμινγκ να έχω βάση, ρίζες, ασφάλεια και σταθερότητα. Κυρίως, είναι όβεργουέλμινγκ να προσπαθώ να συγχρονιστώ με έναν ρυθμό, τον οποίο δεν εγκρίνω καν.

Η εγκατάσταση απαρτίζεται από τρία μέρη. Αρχικά, το βίντεο, που αφενός καλύπτει το κομμάτι της οπτικής τεκμηρίωσης του γεγονότος, και αφετέρου, κατασκευάζει μια ατμοσφαιρική επικοινωνία ανάμεσα στην εικαστικό και τ_ν θεατή. Παράπλευρα, συνοδεύει το υπομνηματικού τύπου κέντημα-γράφημα, σαν μία προσπάθεια συστηματοποιημένης διαχείρισης του πανικού, ως μηχανισμός αυτορρύθμισης. Τέλος, τρεις φωτογραφικές απεικονίσεις του αντικείμενου-PROP που χρησιμοποιήθηκε στην αυτοσχεδιαστική δράση, αυτή τη φορά απομονωμένο από το υποκείμενο-χρήστρια και το σκηνικό.

Dimitra Harizani

Overwhelming, 2020
Video-installation
Duration: 2' 37"

-"Overwhelming means, maybe, compelling or unbeatable or sensational or disarmingly intense or all of these together, and then some. -

The artistic video-installation presented here is a document of the improvisational experiential action which unfolded during the Inspire Project 2020 workshop.

An artistic video was mounted, by stealing building tools from the cinematic composition of the Dream, and stills from the non-directed interaction of the participants. This video aimed to transport the artist's experience through the filters of her emotional and social intelligence.

The project focuses on the feeling of intensity which arises from the constant effort to synchronize with one's self, with one's community and with the temporality of the moment.

It is overwhelming for me to exist in relation to the world, and it is overwhelming to exist secluded from it. It is overwhelming to wonder if I am enough and it is overwhelming to wonder if I am "too much" to fit in and to belong. It is overwhelming not to have a base, roots, some safety and stability but it is overwhelming to have a base, roots, some safety and stability. It is mostly overwhelming to try to synchronize with a pace that I do not even approve of.

The installation is comprised of three parts. First, the video covers the event's visual documentation and on the other hand, creates an atmospheric communication between the artist and the viewer. As a collateral notion, it accompanies the embroidery-chart belonging to the memorandum type, in an effort to systematically manage panic, as a self-adjusting mechanism. Finally, three photographic representations of the object - a prop used in the improvisation, are this time isolated from the subject - user and from the setting.

ΕΓΚΑΙΝΙΑ
ΕΚΘΕΣΗΣ
EXHIBITION
OPENING

INSPIRE PRIZE

KYPIAKH ΓONH
KYRIAKI GONI

Inspire Prize 2020

Στην ελληνίδα εικαστικό Κυριακή Γονή απονέμει το MOMus-Πειραματικό Κέντρο Τεχνών το βραβείο Inspire 2020 για την εργασία της με τίτλο «Κήπος Δεδομένων». Το βραβείο Inspire, το οποίο συνοδεύεται από χρηματικό έπαθλο 3.000 ευρώ, απονέμεται στο πλαίσιο του Inspire Project σε εικαστικό, ανεξαρτήτως ηλικίας ή εθνικότητας, για εργασία που έχει ήδη παραχθεί κατά τη διάρκεια εργαστηρίου ή residency ανά τον κόσμο και διακρίνεται για τη σύλληψη, την πρωτοτυπία, τον προβληματισμό και την συνάφειά της με τον χώρο στον οποίο έχει παρουσιαστεί και με τον οποίο δυναμικά συνδιαλέγεται.

Ο μεγάλος αριθμός συμμετοχών στη φετινή ανοιχτή διαδικασία για την απονομή του βραβείου, υπερτριπλάσιος σε σχέση με προηγούμενες διοργανώσεις, αλλά και η ποιότητα και συνάφεια των έργων που υποβλήθηκαν ως προς τους άξονες ενδιαφέροντος του Inspire Project αναδεικνύουν την απήχηση των μεθόδων εργασίας στο πλαίσιο καλλιτεχνικής φιλοξενίας και επιβεβαιώνουν τη σημασία της στήριξής τους.

Φιλοτεχνημένος σε ένα τέτοιο πλαίσιο, μετά από ανάθεση της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Ιδρύματος Ωνάση, ο «Κήπος Δεδομένων» της Κυριακής Γονή είναι μια πολυμεσική εγκατάσταση που εκκινεί από μια πρόσφατα ανακαλυφθείσα πτυχή της μυστικής ζωής των φυτών: τη δυνατότητα να φιλοξενήσουν στο DNA τους ψηφιακή μήμη. Ακροβατώντας ανάμεσα στο φανταστικό και στο πραγματικό, το έργο πραγματεύεται μια σειρά από ζητήματα που αφορούν τη σχέση του ανθρώπου και του πολιτισμού με το φυσικό περιβάλλον, την ηθική των σύγχρονων τεχνολογικών εφαρμογών επιτήρησης αλλά και της επέμβασης στο DNA των φυτικών οργανισμών, καθώς και το ενεργειακό αποτύπωμα, που προκύπτει από την παραγωγή και αποθήκευση της φαινομενικά άυλης ψηφιακής μήμης.

The Inspire Prize for 2020 is awarded to Greek visual artist Kyriaki Goni for her work entitled 'Data Garden'.

The Inspire Prize, which comes with a 3,000 Euro cash prize, is awarded as a part of the Inspire Project to an artist, irrespectively of his or her age or nationality, for a project created during a workshop or residency anywhere in the world, which stands out for its concept, originality, the discussion it raises and its relation to the place where it was presented and where it might potentially engage in a discourse.

The numerous entries in this year's open procedure for this Award, which was more than three times that of previous years, as well as the quality and relevance of the projects submitted in line with the areas of interest of the Inspire Project, attest to the impact that these work methods can have on the context of artistic residency and confirm the importance of their support.

Created in such a context, following the assignment by the Onassis Stegi of Arts and Letters, the 'Data Garden' by Kyriaki Goni is a multimedia installation deriving from a recent discovery concerning the secret life of plants: the ability to host digital memory in their DNA. Treading delicately between fiction and reality, this project discusses a series of issues regarding the relationship of man and culture with the natural landscape, the morality of modern technological applications of surveillance, the intervention of plant organisms on DNA, as well as the energy footprint from the production and storage of what is a seemingly intangible digital memory.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Η Κυριακή Γονή είναι εικαστικός με έδρα της την Αθήνα. Το έργο της αγκαλιάζει ένα ευρύ φάσμα εκφραστικών μέσων και υλοποιείται μέσω εκτεταμένων και πολυεπίπεδων εγκαταστάσεων.

Επιδιώκει να συνδέσει το τοπικό με το οικουμενικό και να θίξει με κριτική ματιά ζητήματα αλληλεπίδρασης μεταξύ τεχνολογίας και κοινωνίας, όπως είναι η προστασία της ψηφιακής ιδιωτικότητας και η επιτήρηση, ο έλεγχος της πληροφορίας, τα δίκτυα και οι υποδομές, καθώς και η σχέση ανθρώπου-μηχανής.

Πρόσφατες ατομικές εκθέσεις πραγματοποιήθηκαν στη Στέγη Ιδρύματος Ωνάση στην Αθήνα, στο Ινστιτούτο Σύγχρονης Τέχνης Aksioma στη Λιουμπλιάνα (Σλοβενία) και στο Drugo More της Ριέκα (Κροατία). Παράλληλα η δουλειά της παρουσιάζεται σε διάφορες εκθέσεις σε γκαλερί και φεστιβάλ νέων μέσων διεθνώς, μεταξύ άλλων στη Modern Love (Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης Φράνκφουρτ), 5th Istanbul Design Biennale, Transmediale (Βερολίνο), 13,700,000 km³ (Art Space Pythagorion), στην Μπιενάλε του Τρόντχαϊμ (Νορβηγία), στη διεθνή διοργάνωση The Glass Room Σαν Φρανσίσκο, στην Τριενάλε της Μελβούρνης, στο φεστιβάλ Abandon Normal Devices (Αγγλία), στην έκθεση Tomorrows: Urban fictions for possible futures (Στέγη Ιδρύματος Ωνάση, Αθήνα), στο ISEA21 (Διεθνές Συμπόσιο Ηλεκτρονικών Τεχνών στο Βανκούβερ του Καναδά), στη SIGGRAPH2016 (Καλιφόρνια), στο φεστιβάλ Impakt (Ουτρέχτη) κ.ά.

Το 2018 έλαβε το βραβείο Artworks από το πρόγραμμα στήριξης καλλιτεχνών του Ιδρύματος Νιάρχου και το 2019 ήταν φιλοξενούμενη καλλιτέχνης (resident) στο νέο πρόγραμμα Science Technology Society του Delfina Foundation στο Λονδίνο.

Η Γονή σχεδιάζει και υλοποιεί εκπαιδευτικά προγράμματα για ενήλικες και έφηβους, που ερευνούν μέσω της τέχνης επίκαιρα θέματα τεχνολογίας και κοινωνίας (Dutch Art Institute, Ίδρυμα Ωνάση, Science Festival). Η έρευνα που εμπριέχεται στην πρακτική της παίρνει συχνά τη μορφή ομιλιών και συνεισφορών σε ψηφιακές πλατφόρμες και περιοδικές εκδόσεις (περιοδικό "Neural", τεύχος #65, χειμώνας 2020- "Leonardo", International Society for the Arts, Sciences and Technology, MIT Press, 49:4).

Η Κυριακή Γονή έχει πτυχίο στα Εικαστικά και μεταπτυχιακό στις Ψηφιακές Μορφές Τέχνης από την Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας, ενώ έχει επίσης πτυχίο και μεταπτυχιακό στην Κοινωνική και Πολιτισμική Ανθρωπολογία από το Πάντειο Πανεπιστήμιο και το ολλανδικό πανεπιστήμιο του Λέιντεν, αντίστοιχα.

CV

Kyriaki Goni is an Athens based artist. Her work encompasses a wide range of media and it is expressed through expanded and multi-layered installations.

She seeks to connect the local with the global and to critically touch on questions of technology and society interaction, such as privacy and surveillance, control of information, networks and infrastructures, as well as human-machine relationship.

Latest solo shows took place at Onassis Stegi, at Aksioma-Institute of Contemporary Art in Ljubljana and at Drugo More in Rijeka. At the same time her work has been part of exhibitions in galleries and new media festivals internationally, such as Modern Love (Museum fur Neue Kunst Freiburg), 5th Istanbul Design Biennale, Transmediale, 13,700,000 km³ (Art Space Pythagorion), Trondheim Biennale, The Glass Room San Francisco, Melbourne Triennial, Abandon Normal Devices, Tomorrows: Urban fictions for possible futures, ISEA21, SIGGRAPH2016, Impakt etc.

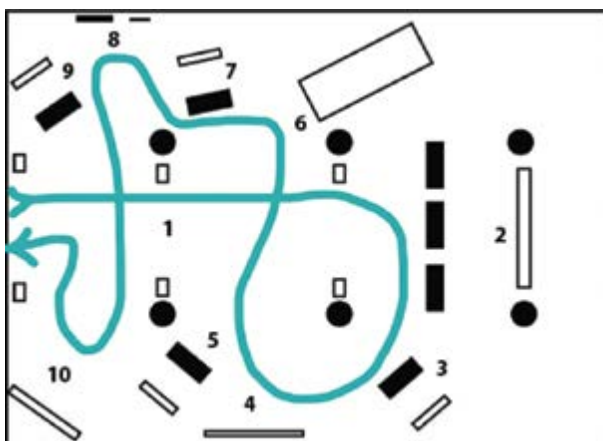
In 2018 she received the Artworks fellowship from Stavros Niarchos Foundation and in 2019 she was resident to the new program Science Technology Society at Delfina Foundation in London.

She designs and implements educational programs for both adults and youth investigating central themes of technology and society through art (Onassis Foundation, Science Festival, Dutch Art Institute). Her research-based practice takes also the form of talks and contributions on digital platforms and journals ("Neural" magazine, issue #65, winter 2020; "Leonardo" journal of The International Society for the Arts, Sciences and Technology, MIT Press, 49:4).

She completed a BA Hons in Visual Arts and an MA in Digital Arts at the Athens School of Fine Arts, as well as graduate and postgraduate studies in Social and Cultural Anthropology at Panteion University (GR) and at Leiden University (NL).

kyriakigoni.com

Κήπος Δεδομένων Data Garden

1. Πρωτόκολλο τελετουργικής επικοινωνίας
Πολυφωνική ηχητική εγκατάσταση, έξι κανάλια, 12:00
Protocol of ritual communication Polyphonic Sound Installation, Six Channels, 12:00

2. Κήπος δεδομένων
Βίντεο, πρωτότυπο κείμενο, αφήγηση, 12:00
Data garden Video, Original Text, Narration, 12:00

3. Βιντεοκλήση με τον Λάμπρο Τσουνή, 14.02.2020

Video call with Lambros Tsounis, 14.2.2020

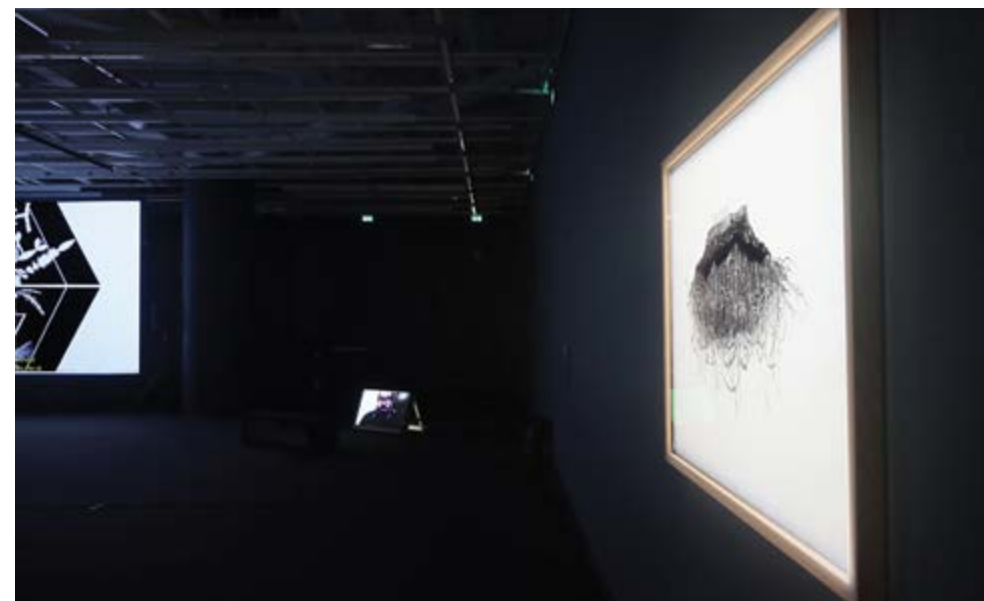
4. Ένα πυκνό, κρυμμένο δίκτυο από ρίζες. Σχέδιο, γραφίτης και μολύβι σε χαρτί, 120 x 160 εκ.

Το μικρό φυτό *Micromeria acropolitana* φύεται αποκλειστικά στην περιοχή της Ακρόπολης, συνήθως σε σχισμές του δομικών υλικών ή του βράχου. Οι ρίζες της, για να βρουν θρεπτικά συστατικά, διεισδύουν και φτάνουν βαθιά, δημιουργώντας ένα εκτενές δίκτυο. Η εικονοποίηση του Παρθενώνα εστιάζει πάντοτε στο αδιαμφισβήτητο επίτευγμα της κατασκευής του, αλλά σπάνια στην πανίδα και τη χλωρίδα του βράχου. Στην παρούσα εικόνα, ένα μέρος αυτού του φυσικού οικοσυστήματος έρχεται στο προσκήνιο, καλώντας το βλέμμα του θεατή να εστιάσει αυτήν τη φορά στον βράχο

A dense, hidden network of roots Drawing, Graphite and Pencil on Paper, 120 x 160 cm

The small plant *Micromeria acropolitana* grows exclusively in the area of Acropolis - usually between cracks in building materials or in the rock. In order to find nutrient elements, its roots expand and reach deeper, creating an extended network. Representations of the Parthenon are always focused on the undisputed achievement of its very creation, but very seldom do they attend to the rock's flora and fauna. In this present image, a part of this natural ecosystem comes to the fore, this time inviting the viewer's gaze to focus on the rock.

επιτυχώς την αποθήκευση και ανάκτηση της φράσης "Hello World" στο DNA του φυτού *Nicotiana benthamiana*. Για να επιτευχθεί αυτό, ακολουθήθηκε η διαδικασία κωδικοποίησης της φράσης, αρχικά στο δυαδικό σύστημα (0,1) και κατόπιν στα τέσσερα χημικά «γράμματα» του DNA (C, C, A, T). Τι καταγράφεται και διατηρείται τελικά ως ψηφιακή προσωπική μνήμη; Το 2003, ο παππούς μου, Νικόλαος Κουτσός, έγραψε ένα σύντομο αποχαιρετιστήριο σημείωμα πριν φύγω για σπουδές στο εξωτερικό. Αφού το μετέφρασα στα αγγλικά,

5. Βιντεοκλήση με την Karin Fister, 13.02.2020
Video call with Karin Fister, 13.02.2020

6. Πρώτη αποπειρα κωδικοποίησης για μελλοντική αποθήκευση στο DNA του φυτού. Χειρόγραφο και ψηφιακή εκτύπωση σε ύφασμα. 1,40 x 10 μ. Το 2016, η Karin Fister, μαζί με μια ομάδα βιοτεχνολόγων, εκτέλεσαν

ακολουθήσα την παραπάνω διαδικασία κωδικοποίησης προετοιμάζοντάς το για μια πιθανή μελλοντική αποθήκευση στο DNA του φυτού.

First encoding attempt for future storage in the plant's DNA Manuscript and Digital Textile Print, 140 x 100 cm
In 2016, together with a team of biotechnologists, Karin Fister

implemented the storage and retrieval of the phrase "Hello World" in the DNA of the plant *Nicotianabenthamiana*. This was made possible after a process of coding the phrase, firstly in the binary system and then in the four chemical DNA "letters" (G, C, A, T). What is recorded and what is eventually preserved as digital personal memory? In 2003, shortly before I left Greece to study abroad, my grandfather Nikolaos Koutsos wrote me a brief farewell note. After translating it in English, I followed the coding process

described above, in order to prepare it for possible future storage in the plant's DNA.

7. Βιντεοκλήση με τη Mél Hogan, 16.03.2020

Video call with Mél Hogan, 16.03.2020

8. Μια λανθασμένη ιεραρχία που πρέπει επιτέλους να ανατραπεί
Ψηφιακές εκτυπώσεις σε αρχαιακό χαρτί, 42 x 25 εκ., 8 x 25 εκ.
Η «Μεγάλη Αλυσίδα της Ύπαρξης» απορρέει ως έννοια από τον Πλάτωνα και τον Αριστοτέλη, η φιλοσοφία των οποίων καθόρισε για αιώνες την αντίληψη της Δυτικής σκέψης για τον φυσικό κόσμο. Σε αυτές τις ιεραρχικές δομές, τα φυτά τοποθετούνται στη βάση της αλυσίδας, στερούνται οποιασδήποτε νόησης και εκτελούν αποκλειστικά αυτόματες βασικές λειτουργίες, κυρίως για την εξυπηρέτηση του ανθρώπινου είδους. Κάποιοι σύγχρονοι ερευνητές εντοπίζουν τις

ιστορικές ρίζες της παρούσας οικολογικής κρίσης στη συγκεκριμένη θεώρηση του φυσικού κόσμου. Εδώ, σε μια απόδοση του Diego Valadés (1579), απεικονίζεται μια ιεραρχική δομή κάθε ύλης και ζωής.

A defective hierarchy whose time to be overthrown had finally come
Digital print on archival paper, 42 x 25 cm, 8 x 25 cm

The concept of the "The Great Chain of Being" derives from Plato and Aristotle, whose philosophy determined the perception of the physical world by the Western thought for centuries. In these hierarchical structures, the plants are placed on the bottom of the chain, they are deprived of any intelligence, and they exclusively perform basic automated functions, primarily in service of the human kind. Certain contemporary researchers trace the historical roots of this present ecological crisis in this particular understanding of the natural world.

9. Βιντεοκλήση με τον Edward Perello, 6.02.2020

Video call with Edward Perello, 6.02.2020

10. Πορτραίτο επαυξημένης πραγματικότητας του αόρατου φυτού
Augmented Reality portrait of an invisible plant

Η πολυμεσική εγκατάσταση Κήπος Δεδομένων πραγματοποιήθηκε με ανάθεση και παραγωγή της Στέγης του Ιδρύματος Ωνάση. The multimedia installation Data Garden was commissioned and produced by Onassis Stegi.

INSPIRE PROJECT 2020

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ & ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
HELLENIC REPUBLIC - MINISTRY OF CULTURE & SPORTS

MOMus

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΜΟΥΣΕΙΩΝ ΕΚΑΣΤΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
METROPOLITAN ORGANISATION OF MUSEUMS OF VISUAL ARTS OF THESSALONIKI

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΚΕΝΤΡΟ
ΤΕΧΝΩΝ

EXPERIMENTAL
CENTER
FOR THE ARTS

Ευρωπαϊκή Ένωση
Ευρωπαϊκό Ταμείο
Περιφερειακής Ανάπτυξης

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ΕΙΔΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ
Ε.Π. Περιφέρειας Κεντρικής Μακεδονίας

Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

European Union
European Regional
Development Fund

REGION OF CENTRAL MACEDONIA

MANAGING AUTHORITY
O.P. Region of Central Macedonia

The project is co-financed by Greece and the European Union